

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 30 listopada 2015 r.
(OR. en)

14536/15

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2015/0225 (COD)

EF 209
ECOFIN 918
SURE 38
CODEC 1584

NOTA

Od: Prezydencja/Sekretariat Generalny Rady

Do: Delegacje

Dotyczy: Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającego rozporządzenie (UE) nr
575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji
kredytowych i firm inwestycyjnych
– *Tekst kompromisowy prezydencji*

Delegacje otrzymują w załączeniu trzeci kompromisowy tekst prezydencji w sprawie wyżej wymienionego wniosku.

Fragmety stanowiące nowy tekst względem drugiego kompromisowego tekstu wniosku (ST 14496/15) wyróżniono **podkreśleniem i pogrubioną czcionką**, a fragmenty usunięte oznaczono [...].

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Sekurytyzacje stanowią ważny element składowy dobrze funkcjonujących rynków finansowych w zakresie, w jakim przyczyniają się one do dywersyfikacji źródeł finansowania instytucji oraz źródeł dywersyfikacji ryzyka i do uwolnienia kapitału regulacyjnego, który można wówczas realokować na wspieranie dalszej działalności kredytowej. Ponadto sekurytyzacje zapewniają instytucjom i innym uczestnikom rynku dodatkowe możliwości inwestycyjne, umożliwiając w ten sposób dywersyfikację portfela i ułatwiając napływ finansowania do przedsiębiorstw i osób prywatnych zarówno w państwach członkowskich, jak i w wymiarze transgranicznym w całej Unii. Korzyści te należy jednak ważyć w odniesieniu do ich potencjalnych kosztów. Jak ujawniło się to w pierwszej fazie kryzysu finansowego, który rozpoczął się latem 2007 r., wynikiem niewłaściwych praktyk na rynkach sekurytyzacyjnych były znaczące zagrożenia dla integralności systemu finansowego, zwłaszcza z powodu nadmiernego lewarowania, nieprzejrzystych i skomplikowanych struktur cenowych wywołujących problematyczne ustalanie cen, mechanicznego polegania na ratingach zewnętrznych lub rozbieżności interesów inwestorów i jednostek inicjujących („ryzyko agencji”).

¹ Dz.U. C 68 z 6.3.2012, s. 39.

- (2) W ostatnich latach wielkość emisji sekurytyzacyjnych w Unii jest nadal poniżej poziomu szczytowego sprzed kryzysu z wielu powodów, wśród nich ogólnie kojarzonego z tymi transakcjami piętna. Odbudowa rynków sekurytyzacji powinna opierać się na rzetelnych i ostrożnych praktykach rynkowych mających na celu zapobieżenie ponownemu wystąpieniu tego zbiegu okoliczności, który wywołał kryzys finansowy. W tym celu w rozporządzeniu [rozporządzeniu w sprawie sekurytyzacji] ustanawia się zasadnicze elementy ogólnych ram sekurytyzacji wraz z kryteriami ad hoc do określania prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji („STS”) oraz system nadzoru w celu monitorowania prawidłowego stosowania tych kryteriów przez jednostki inicjujące i sponsorujące, emitentów oraz inwestorów instytucjonalnych. Ponadto w rozporządzeniu [rozporządzeniu w sprawie sekurytyzacji] ustala się zestaw wspólnych wymogów dotyczących zatrzymania ryzyka, należytej staranności i ujawniania informacji, odnoszących się do wszystkich sektorów usług finansowych.
- (3) Zgodnie z celami rozporządzenia [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji] należy zmienić wymogi dotyczące kapitału regulacyjnego określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 dla jednostek inicjujących i sponsorujących lub inwestujących w sekurytyzacje, tak by wymogi te odpowiednio odzwierciedlały szczególne cechy sekurytyzacji STS i odnosiły się do niedoskonałości ram, które uwidoczniły się podczas kryzysu finansowego, a mianowicie ich mechanicznego polegania na ratingach zewnętrznych, zbyt niskich wag ryzyka dla transz sekurytyzacji o wysokim ratingu, bądź – przeciwnie – zbyt dużych wag ryzyka dla transz o niskim ratingu, oraz niedostatecznego uwzględniania ryzyka. W dniu 11 grudnia 2014 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opublikował „zmiany do ram sekurytyzacji” („zmienione regulacje Bazylea”), w których ustalono różne zmiany standardów dotyczących kapitału regulacyjnego na potrzeby sekurytyzacji, które odnoszą się konkretnie do tych niedoskonałości. Zmiany do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 powinny uwzględniać postanowienia zmienionych regulacji Bazylea.

- (4) Wymogi kapitałowe dotyczące pozycji sekurytyzacyjnych objętych rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 powinny podlegać takim samym metodom obliczeń dla wszystkich instytucji. W pierwszej kolejności oraz w celu wyeliminowania wszelkich form mechanicznego polegania na ratingach zewnętrznych instytucja powinna wykorzystać swoje własne obliczenia wymogów dotyczących kapitału regulacyjnego, jeżeli instytucja ta posiada pozwolenie na stosowanie metody wewnętrznych ratingów („metoda IRB”) w stosunku do ekspozycji tego samego rodzaju, jak te stanowiące podstawę sekurytyzacji, i jest w stanie obliczyć wymogi dotyczące kapitału regulacyjnego w odniesieniu do ekspozycji bazowych, tak jak gdyby te ekspozycje nie zostały poddane sekurytyzacji („K_{IRB}”), w każdym przypadku z zastrzeżeniem pewnych z góry określonych danych wstępnych wykorzystywanych w ramach przedłożonego przez nadzór wzoru („SEC-IRBA”). Metoda sekurytyzacji oparta na zewnętrznych ratingach („SEC-ERBA”) powinna być z kolei wykorzystywana przez instytucje, które nie mogą stosować SEC-IRBA w odniesieniu do swoich pozycji w danej sekurytyzacji. W ramach SEC-ERBA wymogi kapitałowe powinny być przypisane do transz sekurytyzacji na podstawie ich ratingu zewnętrznego. Jeżeli dwa pierwsze rozwiązania nie są dostępne lub stosowanie SEC-ERBA spowodowałoby niewspółmierne wymogi dotyczące kapitału regulacyjnego związane z ryzykiem kredytowym nieodłącznie związanym z ekspozycjami bazowymi, instytucje mogą mieć możliwość stosowania standardowej metody sekurytyzacji („SEC-SA”), która powinna być oparta na wykorzystaniu przedłożonego przez nadzór wzoru z zastosowaniem jako danych wstępnych wymogów kapitałowych, które zostałyby obliczone według metody standardowej w odniesieniu do ryzyka kredytowego („metoda standardowa” – „SA”) w związku z ekspozycjami bazowymi, gdyby te ekspozycje nie zostały poddane sekurytyzacji („K_{SA}”).

- (5) Ryzyko agencji i ryzyko modelu są bardziej rozpowszechnione w odniesieniu do sekurytyzacji niż w przypadku innych aktywów finansowych i prowadzą do pewnego stopnia niepewności przy obliczaniu wymogów kapitałowych na potrzeby sekurytyzacji, nawet po uwzględnieniu wszystkich odpowiednich czynników ryzyka. W celu właściwego uwzględnienia tych rodzajów ryzyka należy zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013, tak aby przewidziany był minimalny 15 % limit wagi ryzyka dla wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych. Resekurytyzacje cechują się jednak większą złożonością i ryzykownością i w konsekwencji objęte nimi pozycje powinny podlegać bardziej zachowawczej metodzie obliczeń kapitału regulacyjnego oraz być objęte 100 % dolnym limitem wagi ryzyka.
- (6) Instytucje nie powinny być zobowiązane do stosowania w odniesieniu do pozycji uprzywilejowanej wyższej wagi ryzyka niż ta, która miałaby zastosowanie, gdyby bezpośrednio zachowała ekspozycje bazowe, odzwierciedlając w ten sposób korzyść wsparcia jakości kredytowej, które pozycje uprzywilejowane uzyskują dzięki transzom o niższym stopniu uprzywilejowania w strukturze sekurytyzacji. Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 powinno zatem zapewnić metodę pełnego przeglądu, zgodnie z którą uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej należy przypisać maksymalną wagę ryzyka równą średniej wadze ryzyka ważonej ekspozycją mającej zastosowanie do ekspozycji bazowych, a metoda taka powinna być dostępna niezależnie od tego, czy dana pozycja podlega ocenie ratingowej, czy też nie, i niezależnie od metody zastosowanej do puli bazowej (metody standardowej lub metody IRB), z zastrzeżeniem pewnych warunków.
- (7) Ogólny limit górny w postaci maksymalnych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem jest dostępny zgodnie z obowiązującymi ramami dla instytucji, które mogą obliczać wymogi kapitałowe z tytułu ekspozycji bazowych zgodnie z metodą IRB, jak gdyby te ekspozycje nie były objęte sekurytyzacją (K_{IRB}). O ile proces sekurytyzacji zmniejsza ryzyko związane z ekspozycjami bazowymi, o tyle limit ten powinien być dostępny dla wszystkich instytucji inicjujących i sponsorujących, bez względu na metodę wykorzystywaną do obliczania wymogów dotyczących kapitału regulacyjnego na potrzeby pozycji sekurytyzacyjnych.

- (8) Jak zauważył Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) w swoim Sprawozdaniu na temat kwalifikujących się sekurytyzacji z lipca 2015 r.², z dowodów empirycznych dotyczących niewykonania zobowiązań oraz strat wynika, że sekurytyzacje STS wykazywały podczas kryzysu finansowego lepsze wyniki niż inne sekurytyzacje, odzwierciedlając stosowanie prostych i przejrzystych struktur oraz solidnych praktyk dotyczących realizacji w przypadku sekurytyzacji STS cechujących się mniejszymi ryzykami kredytowymi i operacyjnymi oraz mniejszymi ryzykami agencji. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013, aby przewidzieć odpowiednią kalibrację sekurytyzacji STS w odpowiedni sposób uwzględniającą ryzyko w sposób zalecany przez EUNB w sprawozdaniu, obejmujący w szczególności niższy dolny limit wagi ryzyka wynoszący 10 % w odniesieniu do pozycji uprzywilejowanych.
- (9) Definicję sekurytyzacji STS do celów kapitału regulacyjnego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 należy ograniczyć do sekurytyzacji, w których prawo własności ekspozycji bazowych zostaje przeniesione do jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji („SSPE”) („sekurytyzacje tradycyjne”). Instytucjom zachowującym pozycje uprzywilejowane w sekurytyzacjach syntetycznych zabezpieczonych przez bazową pulę kredytów dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) należy jednak zezwolić na stosowanie w odniesieniu do tych pozycji niższych wymogów kapitałowych dostępnych dla sekurytyzacji STS, jeżeli transakcje te są traktowane jako wysokiej jakości według ściśle określonych kryteriów. W szczególności, jeżeli taki podzestaw sekurytyzacji syntetycznych korzysta z gwarancji lub kontrgwarancji rządu centralnego lub banku centralnego państwa członkowskiego lub podmiotu **finansowania preferencyjnego**[...], preferencyjne traktowanie kapitału regulacyjnego w odniesieniu do sekurytyzacji STS, które byłoby dla nich dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pozostaje bez uszczerbku dla zgodności z zasadami pomocy państwa.

²

Zob.

<https://www.eba.europa.eu/documents/10180/950548/EBA+report+on+qualifying+securitisation.pdf>

- (10) Do pozostałej części wymogów dotyczących kapitału regulacyjnego na potrzeby sekurytyzacji w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 należy wprowadzić jedynie zmiany dostosowawcze w zakresie niezbędnym do odzwierciedlenia nowej hierarchii metod oraz przepisów szczególnych dotyczących sekurytyzacji STS. W szczególności przepisy dotyczące uznawania transferu istotnej części ryzyka kredytowego oraz wymogów dotyczących zewnętrznych ocen kredytowych powinny nadal być stosowane zasadniczo w identyczny sposób jak obecnie. Jednakże część piątą rozporządzenia (UE) nr 575/2013 należy skreślić w całości, z wyjątkiem wymogu zachowania dodatkowej wagi ryzyka, który powinien być nałożony na instytucje, u których stwierdzono naruszenie przepisów rozdziału 2 rozporządzenia [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji].
- (11) *skreślono*
- (12) Właściwe jest, by zmiany do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 określone w niniejszym rozporządzeniu miały zastosowanie do sekurytyzacji emitowanych w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub po tej dacie i do sekurytyzacji nierozliczonych na ten dzień. W celu zapewnienia pewności prawa i zminimalizowania w możliwie największym stopniu kosztów przejściowych instytucje powinny jednak mieć możliwość zachowania praw nabytych w odniesieniu do wszystkich nierozliczonych pozycji sekurytyzacyjnych posiadanych przez nie w tym dniu na okres kończący się w dniu 31 grudnia 2019 r. W przypadku gdy dana instytucja korzysta z tej opcji, nierozliczone sekurytyzacje nadal powinny podlegać mającym zastosowanie przepisom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 w brzmieniu obowiązującym przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 575/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

(1) w art. 4 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„(13) »jednostka inicjująca« oznacza jednostkę inicjującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 3 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];

(14) »jednostka sponsorująca« oznacza jednostkę sponsorującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 5 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];”;

b) pkt 61 i 63 otrzymują brzmienie:

„(61) »sekurytyzacja« oznacza sekurytyzację zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];

(63) »resekurytyzacja« oznacza resekurytyzację zdefiniowaną w art. 2 pkt 4 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];”;

c) pkt 66 i 67 otrzymują brzmienie:

„(66) »jednostka specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji« lub »SSPE« oznacza jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji lub SSPE zdefiniowaną w art. 2 pkt 2 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];

(67) »transza« oznacza transzę zdefiniowaną w art. 2 pkt 6 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];”;

(2) w art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) pozycji sekurytyzacyjnych, zgodnie z art. 244 ust. 1 lit. b), art. 245 ust. 1 lit. b) i art. 253;”;

(3) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 109

Sposoby traktowania pozycji sekurytyzacyjnych

Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji posiadanej w ramach sekurytyzacji zgodnie z rozdziałem 5.”;

(3a) art. 134 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy instytucja zapewnia ochronę kredytową obejmującą wiele ekspozycji i gdy według warunków tej ochrony n-te niewykonanie zobowiązania dotyczące ekspozycji uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, wagi ryzyka ekspozycji z tego koszyka zostaną zagregowane, wyłączwszy n-1 ekspozycji, do maksymalnej wartości 1 250 % i pomnożone przez kwotę nominalną ochrony zapewnionej przez kredytowy instrument pochodny w celu uzyskania kwoty aktywów ważonej ryzykiem. N-1 ekspozycje, które należy wyłączyć z agregacji, określa się, przyjmując, że są to takie ekspozycje, które cechuje niższa kwota ekspozycji ważonej ryzykiem niż kwota ekspozycji ważonej ryzykiem dowolnej z ekspozycji objętych agregacją.”;

(4) art. 153 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych podlegające odliczeniu rabaty przy zakupie, zabezpieczenia lub gwarancje częściowe stanowiące ochronę kredytową pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat mogą być przez nabywcę wierzytelności traktowane jak ochrona kredytowa pierwszej straty zgodnie z przepisami rozdziału 5. Sprzedawca wierzytelności traktuje podlegający odliczeniu rabat przy zakupie jak ekspozycję z tytułu transzy pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5 sekcja 3 podsekcje 2 i 3. Dostawca zabezpieczenia lub gwarancji częściowych, które zapewniają ochronę kredytową pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat, traktuje je jako ekspozycję z tytułu transzy pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5.”;

(5) art. 154 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku nabytych wierzytelności detalicznych podlegające odliczeniu rabaty przy zakupie, zabezpieczenia lub gwarancje częściowe stanowiące ochronę kredytową pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat mogą być przez nabywcę wierzytelności traktowane jak ochrona kredytowa pierwszej straty zgodnie z przepisami rozdziału 5. Dostawca zabezpieczenia lub gwarancji częściowych, które zapewniają ochronę kredytową pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat, traktuje je jako ekspozycję z tytułu transzy pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5 sekcja 3 podsekcje 2 i 3.”;

(6) art. 197 ust. 1 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) pozycje sekurytyzacyjne, które nie są pozycjami resekurytyzacyjnymi i które podlegają wadze ryzyka równej 100 % lub niższej zgodnie z art. 261–264.”;

(7) w części trzeciej tytuł II rozdział 5 otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 5

SEKCJA 1

DEFINICJE I KRYTERIA SEKURTYZACJI STS

Artykuł 242

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- (1) »opcja odkupu końcowego« oznacza zawartą w umowie opcję, która uprawnia jednostkę inicjującą do kupna pozycji sekurytyzacyjnych, zanim wszystkie ekspozycje sekurytyzowane zostaną spłacone, albo poprzez wykup pozostałych w puli ekspozycji bazowych w przypadku tradycyjnej sekurytyzacji, albo poprzez zakończenie ochrony kredytowej w przypadku sekurytyzacji syntetycznej; w obu przypadkach kiedy kwota pozostałych nierozliczonych ekspozycji bazowych spada do pewnego określonego poziomu lub poniżej tego poziomu;
- (2) »wydzielona należność odsetkowa wspierająca jakość kredytową« oznacza składnik aktywów bilansowych reprezentujący wycenę przepływów środków pieniężnych związanych z przyszłymi przychodami z tytułu marż i stanowi podporządkowaną transzę w ramach sekurytyzacji;
- (3) »instrument wsparcia płynności« oznacza instrument wsparcia płynności zdefiniowany w art. 2 pkt (14) [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (4) »pozycja bez ratingu« oznacza pozycję sekurytyzacyjną, która nie posiada uznanej oceny kredytowej wydanej przez ECAI zgodnie z sekcją 4;
- (5) »pozycja z ratingiem« oznacza pozycję sekurytyzacyjną, która posiada uznaną ocenę kredytową wydaną przez ECAI zgodnie z sekcją 4;
- (6) »uprzywilejowana pozycja sekurytyzacyjna« oznacza pozycję wspartą lub zabezpieczoną pierwszym wezwaniem do spłaty wszystkich ekspozycji bazowych, bez uwzględnienia dla tych celów kwot należnych z tytułu kontraktu na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, opłat lub innych podobnych płatności;

- (7) »pula IRB« oznacza pulę ekspozycji bazowych, w odniesieniu do której instytucja posiada zezwolenie na stosowanie metody IRB i jest w stanie obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do wszystkich tych ekspozycji;
- (8) *skreślono*
- (9) »pula mieszana« oznacza pulę ekspozycji bazowych, w odniesieniu do której instytucja posiada zezwolenie na stosowanie metody IRB i jest w stanie obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do niektórych, ale nie wszystkich ekspozycji;
- (10) *skreślono*
- (11) »nadzabezpieczenie« oznacza wszelkie formy wsparcia jakości kredytowej, na mocy których ekspozycjom bazowym przyznawana jest wartość wyższa niż wartość pozycji sekurytyzacyjnych;
- (12) »sekurytyzacja STS« oznacza sekurytyzację zdefiniowaną w art. 6 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (13) »program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami« lub »program ABCP« oznacza program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami (ABCP) zdefiniowany w art. 2 pkt 7 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (14) »sekurytyzacja tradycyjna« oznacza sekurytyzację tradycyjną zdefiniowaną w art. 2 pkt 9 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (15) »sekurytyzacja syntetyczna« oznacza sekurytyzację syntetyczną zdefiniowaną w art. 2 pkt 10 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (16) »ekspozycja odnawialna« oznacza ekspozycję odnawialną zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];

- (17) »opcja przedterminowej spłaty należności« oznacza opcję przedterminowej spłaty należności zdefiniowaną w art. 2 pkt 17 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (18) »transza pierwszej straty« oznacza transzę pierwszej straty zdefiniowaną w art. 2 pkt 18 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji]»;
- (19) »jednostka obsługująca« oznacza jednostkę obsługującą zdefiniowaną w art. 142 ust. 1 pkt 8;
- (20) »pozycja sekurytyzacyjna« oznacza ekspozycję z tytułu sekurytyzacji zdefiniowaną w art. 2 pkt 19 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (21) »pozycja resekurytyzacyjna« oznacza ekspozycję z tytułu resekurytyzacji;
- (22) »transakcja na papierach dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami« lub »transakcja ABCP« oznaczają transakcję na papierach dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami lub transakcję ABCP zdefiniowane w art. 2 pkt 8 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
- (23) »podmiot finansowania preferencyjnego« oznacza jednostkę lub podmiot, które zostały ustanowione przez rząd centralny lub samorząd regionalny państwa członkowskiego i które udzielają kredytów preferencyjnych lub gwarancji preferencyjnych [...] i których głównym celem nie jest osiągnięcie zysku **ani maksymalizacja udziału w rynku**, ale propagowanie celów danego rządu lub samorządu dotyczących porządku publicznego, pod warunkiem że ten rząd lub samorząd mają obowiązek ochrony ekonomicznej podstawy danej jednostki lub podmiotu i utrzymania ich rentowności w całym ich okresie życia lub że co najmniej 90 % ich pierwotnego **kapitału lub** finansowania lub kredytu preferencyjnego, których udzielają, jest bezpośrednio lub pośrednio gwarantowane przez rząd centralny lub samorząd regionalny danego państwa członkowskiego.

W odniesieniu do pkt 6 co najmniej dwie pozycje sekurytyzacyjne o różnych terminach zapadalności kwalifikują się jako uprzywilejowane pozycje sekurytyzacyjne, gdy są one wsparte lub zabezpieczone pierwszym wezwaniem do spłaty wszystkich ekspozycji bazowych, bez uwzględnienia dla tych celów kwot należnych z tytułu kontraktu na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, opłat lub innych podobnych płatności, przy czym rozłożenie strat odbywa się w sposób proporcjonalny.

Artykuł 243
Kryteria sekurytyzacji STS

1. Pozycje w ramach programu ABCP kwalifikujące się jako pozycje sekurytyzacji STS muszą spełnić następujące dodatkowe wymogi, aby kwalifikować się do objęcia traktowaniem określonym w art. 260, 262 i 264:
 - a) w odniesieniu do wszystkich transakcji w ramach programu ABCP ekspozycje bazowe, w momencie gdy zostały dodane do programu ABCP, spełniałyby – zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy – warunki przypisania im, zgodnie z metodą standardową oraz przy uwzględnieniu wszystkich uznanych sposobów ograniczania ryzyka kredytowego, wagi ryzyka równej lub mniejszej niż 75 % na podstawie indywidualnej ekspozycji, jeżeli ekspozycja jest ekspozycją detaliczną, lub 100 % w przypadku wszystkich innych ekspozycji;
 - aa) w drodze odstępstwa od lit. a), jeżeli instytucja stosuje przepis określony w art. 248 ust. 3 lub otrzymała zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z art. 265, waga ryzyka, jaką instytucja ta przypisałaby instrumentowi wsparcia płynności, który całkowicie pokrywa ABCP wyemitowane w ramach programu, jest równa lub mniejsza niż 100 %;

- b) łączna wartość ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji wobec pojedynczego dłużnika na poziomie programu ABCP nie przekracza 1 % łącznej wartości ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji w ramach programu ABCP w czasie, gdy ekspozycje zostały dodane do programu ABCP. Do celów niniejszego obliczenia pożyczki lub leasingi na rzecz grupy powiązanych klientów, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 39 – zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki sponsorującej – traktuje się jako ekspozycje wobec jednego dłużnika.

W przypadku należności z tytułu dostaw i usług akapit pierwszy nie ma zastosowania w przypadku, gdy ryzyko kredytowe tych należności jest w pełni pokrywane przez uznaną ochronę kredytową zgodnie z rozdziałem 4, pod warunkiem że w tym przypadku dostawcą ochrony jest instytucja, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji. Do celów niniejszego akapitu jedynie część należności z tytułu dostaw i usług pozostała po uwzględnieniu skutku rabatów od cen zakupu i nadzabezpieczenia stosuje się w celu określenia, czy są one w całości zabezpieczone i czy został osiągnięty limit koncentracji.

2. Pozycje w ramach sekurytyzacji innej niż program ABCP kwalifikujące się jako pozycje sekurytyzacji STS muszą spełnić następujące dodatkowe wymogi, aby kwalifikować się do objęcia traktowaniem określonym w art. 260, 262 i 264:
- a) ekspozycje bazowe zostały zainicjowane zgodnie z kryteriami należytego i ostrożnego udzielania kredytów, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 79 dyrektywy 2013/36/UE;
- b) w momencie włączenia do sekurytyzacji łączna wartość ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji wobec pojedynczego dłużnika w puli nie przekracza 1 % łącznej wartości nierozliczonych ekspozycji z puli ekspozycji bazowych. Do celów niniejszego wyliczenia pożyczki lub leasingi na rzecz grupy powiązanych klientów, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 39, traktuje się jako ekspozycje wobec jednego dłużnika;

- c) w momencie włączenia ich do sekurytyzacji ekspozycje bazowe spełniałyby warunki przypisania im – zgodnie z metodą standardową oraz przy uwzględnieniu wszystkich uznanych sposobów ograniczania ryzyka kredytowego – wagi ryzyka równej lub mniejszej niż:
- (i) 40 % na podstawie średniej ważonej wartością ekspozycji w przypadku portfela, w którym ekspozycjami są kredyty zabezpieczone hipotekami ustanowionymi na nieruchomościach mieszkalnych lub w pełni gwarantowane kredyty mieszkaniowe, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. e);
 - (ii) 50 % na podstawie indywidualnej ekspozycji, w przypadku gdy ekspozycja ma charakter pożyczki zabezpieczonej hipoteką ustanowioną na nieruchomości komercyjnej;
 - (iii) 75 % na podstawie indywidualnej ekspozycji, w przypadku gdy ekspozycja jest ekspozycją detaliczną;
 - (iv) 100 % w odniesieniu do wszystkich innych ekspozycji, na podstawie indywidualnej ekspozycji;
- d) w przypadku gdy ma zastosowanie lit. c) ppkt (i) oraz (ii), kredyty zabezpieczone prawami niższego rzędu względem danego składnika aktywów włącza się do sekurytyzacji jedynie wtedy, jeżeli wszystkie kredyty zabezpieczone prawami wyższego rzędu względem tego składnika aktywów są również objęte sekurytyzacją;
- e) w przypadku gdy zastosowanie ma lit. c) ppkt (i), do żadnej pożyczki w puli ekspozycji bazowych nie stosuje się wyższego niż 100 % współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w momencie włączenia do sekurytyzacji, mierzonego zgodnie z art. 129 ust. 1 lit. d) ppkt (i) oraz art. 229 ust. 1.

Wagi ryzyka w lit. c) oblicza się przed zastosowaniem zgodnie z art. 124 ust. 2 wyższych wag ryzyka lub bardziej rygorystycznych kryteriów.

SEKCJA 2
UZNANIE PRZENIESIENIA ISTOTNEJ CZĘŚCI RYZYKA

Artykuł 244
Sekurytyzacja tradycyjna

1. Instytucja inicjująca sekurytyzację tradycyjną może wyłączyć ekspozycje bazowe z obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i, stosownie do sytuacji, kwot oczekiwanej straty, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:
 - a) istotna część ryzyka kredytowego związana z ekspozycjami bazowymi została przeniesiona na osoby trzecie;
 - b) instytucja inicjująca stosuje wagę ryzyka równą 1 250 % wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które posiada w ramach sekurytyzacji, lub odejmuje te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

2. Istotną część ryzyka kredytowego uznaje się za przeniesioną w jednym z następujących przypadków:
 - a) wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez instytucję inicjującą w ramach sekurytyzacji nie przekracza 50 % wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach tej sekurytyzacji;
 - b) instytucja inicjująca nie posiada więcej niż 20 % wartości ekspozycji transzy pierwszej straty w ramach sekurytyzacji, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - (i) jednostka inicjująca może wykazać, że wartość ekspozycji transzy pierwszej straty przekracza uzasadnione szacunki dotyczące oczekiwanej straty na ekspozycjach bazowych o znaczny margines;
 - (ii) w ramach sekurytyzacji nie ma pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine.

Jeżeli możliwe ograniczenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które instytucja inicjująca mogłaby uzyskać w wyniku sekurytyzacji zgodnie z lit. a) lub b), nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, właściwe organy mogą w indywidualnych przypadkach podejmować decyzje o nieuznaniu, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie.

Do celów niniejszego ustępu pozycja sekurytyzacyjna jest uznawana za pozycję sekurytyzacyjną typu mezzanine, jeżeli spełnia następujące wymogi:

- a) podlega ona wadze ryzyka niższej niż 1 250 %, zgodnie z niniejszą sekcją lub, w przypadku braku pozycji o tej wadze ryzyka, jest pozycją bardziej uprzywilejowaną niż transza pierwszej straty; oraz
- b) podlega ona wadze ryzyka wyższej niż 25 % w ramach SEC-IRBA, SEC-ERBA lub SEC-SA, stosownie do sytuacji, i jest podporządkowana uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 właściwe organy mogą udzielić instytucjom inicjującym zezwolenia na uznanie istotnej części ryzyka kredytowego w związku z sekurytyzacją za przeniesioną, jeżeli instytucja inicjująca wykaże w każdym przypadku, że ograniczenie wymogów w zakresie funduszy własnych, które instytucja inicjująca osiąga poprzez sekurytyzację, jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie. Zezwolenia można udzielić wyłącznie w przypadku gdy instytucja spełnia oba następujące warunki:

- a) instytucja dysponuje odpowiednimi wewnętrznymi zasadami zarządzania ryzykiem i metodami oceny przeniesienia ryzyka kredytowego;
- b) instytucja uznała również przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w każdym przypadku do celów swojego wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem i alokacji kapitału wewnętrznego.

4. Oprócz wymogów określonych w ust. 1–3 spełnione są też następujące warunki:
- a) dokumentacja dotycząca transakcji odzwierciedla istotę ekonomiczną sekurytyzacji;
 - b) pozycje sekurytyzacyjne nie stanowią zobowiązań płatniczych instytucji inicjującej;
 - c) ekspozycje bazowe znajdują się poza zasięgiem instytucji inicjującej oraz jej wierzycieli w sposób, który spełnia wymóg określony w art. 8 ust. 1 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji];
 - d) instytucja inicjująca nie zachowuje kontroli nad ekspozycjami bazowymi. Uznaje się, że kontrola nad ekspozycjami bazowymi została zachowana, jeżeli jednostka inicjująca ma prawo odkupu od jednostki przejmującej uprzednio przeniesionych ekspozycji w celu realizacji związanych z nimi zysków lub jeżeli w inny sposób wymaga się od jednostki inicjującej ponownego przejęcia przeniesionego ryzyka. Zachowanie przez instytucję inicjującą praw lub obowiązków dotyczących administrowania w odniesieniu do ekspozycji bazowych nie stanowi samo w sobie kontroli nad ekspozycjami;
 - e) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji nie zawiera warunków, które:
 - (i) nakładają na instytucję inicjującą obowiązek zmiany ekspozycji bazowych w celu poprawy średniej jakości puli;
 - (ii) zwiększają dochód wypłacany posiadaczowi pozycji sekurytyzacyjnych lub w inny sposób podnoszą jakość tych pozycji w odpowiedzi na pogorszenie się jakości kredytowej ekspozycji bazowych;

- f) w stosownych przypadkach z dokumentacji transakcji wynika, że jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca może zakupić lub odkupić pozycje sekurytyzacyjne bądź dokonać restrukturyzacji, odkupu lub zastąpienia ekspozycji bazowych poza swoje zobowiązania umowne, jedynie jeżeli takie ustalenia zostały dokonane zgodnie z warunkami panującymi na rynku, a strony tych ustaleń działają we własnym interesie jako wolne i niezależne podmioty (na warunkach rynkowych);
- g) jeżeli opcja odkupu końcowego jest dostępna, spełnia ona również następujące warunki:
 - (i) opcję realizuje się według uznania instytucji inicjującej;
 - (ii) opcję można zrealizować wyłącznie wtedy, gdy niespłacone pozostaje co najwyżej 10 % pierwotnej wartości ekspozycji bazowych;
 - (iii) opcji nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów ani w jakikolwiek inny sposób mający zapewnić wsparcie jakości kredytowej;
- h) instytucja inicjująca otrzymała opinię wykwalifikowanego radcy prawnego, potwierdzającą, że sekurytyzacja spełnia warunki określone w lit. c) niniejszego ustępu.

5. Właściwe organy informują EUNB o przypadkach, w których zdecydowały, że możliwe obniżenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, oraz o przypadkach, w których postanowiły one zastosować przepisy ust. 3.

6. EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych w odniesieniu do uznawania przeniesienia istotnej części ryzyka w sekurytyzacji tradycyjnej zgodnie z niniejszym artykułem oraz przedstawia swoje ustalenia Komisji do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja, w stosownych przypadkach po wzięciu pod uwagę sprawozdania EUNB, może przyjąć akt delegowany w celu sprecyzowania następujących kwestii:
- a) warunków przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, 3 i 4;
 - b) interpretacji „proporcjonalnego przeniesienia ryzyka kredytowego na osoby trzecie” do celów oceny przez właściwe organy przewidzianej w przedostatnim akapicie ust. 2 i w ust. 3;
 - c) wymogów dotyczących oceny transakcji sekurytyzacyjnych przez właściwe organy, w odniesieniu do których jednostka inicjująca ubiega się o uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2 lub 3.

Artykuł 245

Sekurytyzacja syntetyczna

1. Instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną może obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty, w odniesieniu do ekspozycji bazowych zgodnie z art. 251 i 252, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:
- a) istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie poprzez ochronę kredytową rzeczywistą albo nierzeczywistą;
 - b) instytucja inicjująca stosuje wagę ryzyka równą 1 250 % wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które zachowuje w ramach sekurytyzacji, lub odejmuje te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

2. Istotną część ryzyka kredytowego uznaje się za przeniesioną w jednym z następujących przypadków:
- a) wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez instytucję inicjującą w ramach sekurytyzacji nie przekracza 50 % wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach tej sekurytyzacji;
 - b) instytucja inicjująca nie posiada więcej niż 20 % wartości ekspozycji transzy pierwszej straty w ramach sekurytyzacji, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - (i) jednostka inicjująca może wykazać, że wartość ekspozycji transzy pierwszej straty przekracza uzasadnione szacunki dotyczące oczekiwanej straty na ekspozycjach bazowych o znaczny margines;
 - (ii) w ramach sekurytyzacji nie ma pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine.

Jeżeli możliwe ograniczenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które instytucja inicjująca mogłaby uzyskać w wyniku sekurytyzacji, nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, właściwe organy mogą w indywidualnych przypadkach podejmować decyzje o nieuznaniu, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie.

Do celów niniejszego ustępu pozycja sekurytyzacyjna jest uznawana za pozycję sekurytyzacyjną typu mezzanine, jeżeli spełnia wymogi określone w art. 244 ust. 2 akapit ostatni.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 właściwe organy mogą udzielić instytucjom inicjującym zezwolenia na uznanie istotnej części ryzyka kredytowego w związku z sekurytyzacją za przeniesioną, jeżeli instytucja inicjująca wykaże w każdym przypadku, że ograniczenie wymogów w zakresie funduszy własnych, które instytucja inicjująca osiąga poprzez sekurytyzację, jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie. Zezwolenia można udzielić wyłącznie w przypadku gdy instytucja spełnia następujące warunki:

- a) instytucja dysponuje odpowiednimi wewnętrznymi zasadami zarządzania ryzykiem i metodami oceny przeniesienia ryzyka;
- b) instytucja uznała również przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w każdym przypadku do celów swojego wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem i alokacji kapitału wewnętrznego.

4. Oprócz wymogów określonych w ust. 1–3 spełnione są też następujące warunki:

- a) dokumentacja dotycząca transakcji odzwierciedla istotę ekonomiczną sekurytyzacji;
- b) ochrona kredytowa, za pomocą której przenoszone jest ryzyko kredytowe, jest zgodna z art. 249;
- c) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji nie zawiera warunków, które:
 - (i) nakładają znaczne progi istotności, poniżej których uznaje się, że ochrona kredytowa nie jest uruchamiana w razie wystąpienia zdarzenia kredytowego;
 - (ii) zezwalają na wypowiedzenie ochrony wskutek pogorszenia jakości kredytowej ekspozycji bazowych;
 - (iii) nakładają na instytucję inicjującą obowiązek zmiany składu ekspozycji bazowych w celu poprawy średniej jakości puli;

- (iv) zwiększają ponoszony przez instytucję koszt ochrony kredytowej lub dochód wypłacany posiadaczom pozycji w ramach sekurytyzacji w związku z pogorszeniem jakości kredytowej puli bazowej;
- d) ochrona kredytowa jest prawnie wykonalna we wszystkich właściwych jurysdykcjach;
- e) w stosownych przypadkach z dokumentacji transakcji wynika, że jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca może zakupić lub odkupić pozycje sekurytyzacyjne bądź dokonać restrukturyzacji, odkupu lub zastąpienia ekspozycji bazowych poza swoje zobowiązania umowne, jedynie jeżeli takie transakcje zostały zawarte zgodnie z warunkami panującymi na rynku, a strony tych transakcji działają we własnym interesie jako wolne i niezależne podmioty (na warunkach rynkowych);
- f) jeżeli opcja odkupu końcowego jest dostępna, spełnia ona również następujące warunki:
 - (i) opcję realizuje się według uznania instytucji inicjującej;
 - (ii) opcję można zrealizować wyłącznie wtedy, gdy niespłacone pozostaje co najwyżej 10 % pierwotnej wartości ekspozycji bazowych;
 - (iii) opcji nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów w ramach sekurytyzacji ani w jakikolwiek inny sposób mający zapewnić wsparcie jakości kredytowej;
- g) instytucja inicjująca otrzymała opinię wykwalifikowanego radcy prawnego, potwierdzającą, że sekurytyzacja spełnia warunki określone w lit. d) niniejszego ustępu.

5. Właściwe organy informują EUNB o przypadkach, w których zdecydowały, że możliwe obniżenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, oraz o przypadkach, w których postanowiły one zastosować przepisy ust. 3.
6. EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych w odniesieniu do uznawania przeniesienia istotnej części ryzyka w sekurytyzacji syntetycznej zgodnie z niniejszym artykułem oraz przedstawia swoje ustalenia Komisji do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja, w stosownych przypadkach po wzięciu pod uwagę sprawozdania EUNB, może przyjąć akt delegowany w celu sprecyzowania następujących kwestii:
- a) warunków przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, 3 i 4;
 - b) interpretacji „proporcjonalnego przeniesienia ryzyka kredytowego na osoby trzecie” do celów oceny przez właściwe organy przewidzianej w przedostatnim akapicie ust. 2 i w ust. 3;
 - c) wymogów dotyczących oceny transakcji sekurytyzacyjnych przez właściwe organy, w odniesieniu do których jednostka inicjująca ubiega się o uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2 lub 3.

Artykuł 246

Wymogi operacyjne w zakresie opcji przedterminowej spłaty należności

Jeżeli sekurytyzacja obejmuje ekspozycje odnawialne i przedterminową spłatę należności lub podobne środki, uznaje się, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona przez instytucję inicjującą, jedynie jeśli spełnione są wymogi określone w art. 244 i 245, a opcja przedterminowej spłaty należności, gdy zostanie uruchomiona:

- a) nie podporządkowuje roszczeń wyższego szczebla lub o równym stopniu uprzywilejowania instytucji wobec ekspozycji bazowych roszczeniom innych inwestorów;

- b) nie podporządkowuje dalej roszczenia instytucji wobec ekspozycji bazowych w stosunku do roszczeń pozostałych stron;
- c) nie zwiększa w inny sposób ekspozycji instytucji na straty związane z odnawialnymi ekspozycjami bazowymi.

SEKCJA 3
OBLICZANIE KWOT EKSPOZYCJI WAŻONYCH RYZYKIEM

PODSEKCJA 1
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 247
Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. Jeżeli instytucja inicjująca przeniosła istotną część ryzyka kredytowego związanego z ekspozycjami bazowymi sekurytyzacji zgodnie z sekcją 2, a kryteria określone w art. 5a [rozporządzenia w sprawie STS] zostały spełnione, instytucja ta może:
 - a) w przypadku sekurytyzacji tradycyjnej – wyłączyć ekspozycje bazowe z obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty;
 - b) w przypadku sekurytyzacji syntetycznej – obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanych strat w odniesieniu do ekspozycji bazowych zgodnie z art. 251 i 252.
2. Jeżeli instytucja inicjująca podjęła decyzję o zastosowaniu ust. 1, oblicza ona kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem określone w niniejszym rozdziale dla pozycji, które może posiadać w ramach sekurytyzacji.

Jeżeli instytucja inicjująca nie przeniosła istotnej części ryzyka kredytowego lub jeżeli podjęła decyzję o niezastosowaniu ust. 1, nie musi ona obliczać kwot ekspozycji ważonych ryzykiem jakichkolwiek pozycji, które może posiadać w ramach takiej sekurytyzacji, ale nadal uwzględnia ekspozycje bazowe w obliczeniach kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w taki sposób, jakby nie były one objęte sekurytyzacją.

3. Jeżeli ekspozycja dotyczy pozycji w różnych transzach sekurytyzacyjnych, ekspozycję tę w odniesieniu do każdej z transz uznaje się za odrębną pozycję sekurytyzacyjną. Uznaje się, że dostawcy ochrony kredytowej w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych posiadają pozycje w ramach sekurytyzacji. Pozycje sekurytyzacyjne obejmują ekspozycje z tytułu sekurytyzacji wynikające ze stóp procentowych lub walutowych instrumentów pochodnych, w które instytucja zaangażowała się, zawierając transakcję.
4. Kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem włącza się do całkowitej w odniesieniu do instytucji sumy kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 3, chyba że pozycja sekurytyzacyjna jest odejmowana od pozycji kapitału podstawowego Tier I na podstawie art. 36 ust. 1 lit. k).
5. Kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji, obliczoną zgodnie z art. 248, przez odpowiednią całkowitą wagę ryzyka.
6. Całkowitą wagę ryzyka określa się jako sumę wagi ryzyka, o której mowa w niniejszym rozdziale, oraz ewentualnej dodatkowej wagi ryzyka zgodnie z art. 270a.

Artykuł 248
Wartość ekspozycji

1. Wartość ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się w następujący sposób:
 - a) wartością ekspozycji z tytułu bilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość księgowa pozostała po zastosowaniu względem pozycji sekurytyzacyjnej odpowiednich korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110;
 - b) wartością ekspozycji z tytułu pozabilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość nominalna pomniejszona o wartość wszelkich mających zastosowanie korekt z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110 i pomnożona przez odpowiedni współczynnik konwersji, jak określono w niniejszym ustępie. Współczynnik konwersji wynosi 100 %, poza przypadkami linii zaliczek gotówkowych. W celu określenia wartości ekspozycji z tytułu linii zaliczek gotówkowych można zastosować współczynnik konwersji równy 0 % do kwoty nominalnej instrumentu wsparcia płynności, który jest bezwarunkowo odwoływalny, pod warunkiem że spłata z tytułu wykorzystania instrumentu jest uprzywilejowana w stosunku do wszelkich innych roszczeń do przepływów pieniężnych z tytułu ekspozycji bazowych, spełnione zostały warunki określone w ust. 1a, a instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że stosuje odpowiednio ostrożną metodę mierzenia kwoty niewykorzystanej części instrumentu;
 - c) wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, wynikające z instrumentu pochodnego wymienionego w załączniku II, określa się zgodnie z rozdziałem 6;
 - d) instytucja inicjująca może odliczyć od wartości ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, której przypisano wagę ryzyka równą 1 250 % zgodnie z podsekcją 3 lub którą odliczono od kapitału podstawowego Tier 1 zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k), kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego względem ekspozycji bazowych zgodnie z art. 110, a także wszelkie niepodlegające odliczeniu rabaty od cen zakupu związane z takimi ekspozycjami bazowymi w zakresie, w jakim zmniejszyły one fundusze własne.

- 1a. Następujące warunki muszą zostać spełnione, aby skorzystać ze współczynnika konwersji równego 0 % zgodnie z ust. 1 lit. b) zdanie ostatnie:
- a) dokumentacja dotycząca instrumentu wsparcia płynności jasno określa i ogranicza okoliczności, w których ten instrument może być wykorzystany;
 - b) instrumentu nie można wykorzystać w celu dostarczenia wsparcia jakości kredytowej poprzez pokrycie strat już poniesionych w momencie wykorzystania instrumentu, w szczególności nie można go wykorzystać w celu zapewnienia płynności w odniesieniu do ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w momencie wykorzystania instrumentu, lub w celu nabycia aktywów powyżej wartości godziwej;
 - c) instrumentu nie stosuje się w celu zapewnienia stałego lub regularnego finansowania sekurytyzacji;
 - d) spłata z tytułu wykorzystania instrumentu nie jest podporządkowana względem należności inwestorów innych niż należności z tytułu kontraktów na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, opłat lub innych tego typu płatności, ani też nie podlega zrzeczeniu lub odroczeniu;
 - e) instrumentu nie można wykorzystać po wyczerpaniu wszystkich mających zastosowanie instrumentów wsparcia jakości kredytowej korzystnych dla danego instrumentu wsparcia płynności;
 - f) instrument zawiera przepis, który skutkuje automatycznym zmniejszeniem kwoty, jaka może być wykorzystana, o wysokość kwoty ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania – gdzie „niewykonanie zobowiązania” jest użyte w znaczeniu nadanym w rozdziale 3 – lub, jeżeli pula sekurytyzowanych ekspozycji składa się z instrumentów posiadających rating, który to przepis stanowi o zakończeniu funkcjonowania instrumentu, gdy średnia jakość puli spadnie poniżej klasy inwestycyjnej.

2. Jeżeli instytucja posiada dwie lub więcej niż dwie pokrywające się pozycje sekurytyzacyjne, włącza do obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem tylko jedną z tych pozycji.

Jeżeli pozycje pokrywają się częściowo, instytucja może podzielić pozycję na dwie części i uznać pokrywanie się jedynie w odniesieniu do jednej części zgodnie z akapitem pierwszym. Alternatywnie, instytucja może tak traktować pozycje, jakby się w pełni pokrywały, rozszerzając do celów obliczenia kapitału tę pozycję, która daje wyższe kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem.

Instytucja może również uznać pokrywanie się wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu szczególnego ryzyka dotyczące pozycji w portfelu handlowym z wymogami w zakresie funduszy własnych dotyczącymi pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu niehandlowym, pod warunkiem że instytucja jest w stanie obliczyć i porównać wymogi w zakresie funduszy własnych dotyczące stosownych pozycji.

Do celów niniejszego ustępu dwie pozycje uznaje się za pokrywające się, jeżeli kompensują się wzajemnie w taki sposób, że instytucja jest w stanie zapobiec stratom wynikającym z jednej pozycji poprzez wykonanie zobowiązań wymaganych na mocy drugiej pozycji.

3. Jeżeli do pozycji w ABCP ma zastosowanie art. 270c, instytucja może stosować wagę ryzyka przypisaną instrumentowi wsparcia płynności w celu obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ABCP, pod warunkiem że instrument wsparcia płynności obejmuje 100 % ABCP wyemitowanych w ramach programu oraz że instrument wsparcia płynności jest instrumentem o równym stopniu uprzywilejowania w stosunku do ABCP w taki sposób, że tworzą pokrywającą się pozycję. Instytucja powiadamia właściwe organy, jeżeli zastosowała przepisy ustanowione w niniejszym ustępie. Do celów ustalenia określonego w niniejszym ustępie zakresu wynoszącego 100 % instytucja może uwzględnić inne instrumenty wsparcia płynności w ramach programu ABCP, pod warunkiem że tworzą one z ABCP pokrywającą się pozycję.

Artykuł 249

Uznanie ograniczenia ryzyka kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych

1. Instytucja może uznać ochronę kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą w odniesieniu do danej pozycji sekurytyzacyjnej, jeżeli spełnione są wymogi dotyczące ograniczania ryzyka kredytowego określone w niniejszym rozdziale i w rozdziale 4.
2. Uznana ochrona kredytowa rzeczywista ogranicza się do zabezpieczenia finansowego, które kwalifikuje się do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 2, jak określono w rozdziale 4, a warunkiem uznania ograniczenia ryzyka kredytowego jest spełnienie odpowiednich wymogów określonych w rozdziale 4.

Za uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą oraz uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej uważa się jedynie ochronę, która kwalifikuje się zgodnie z rozdziałem 4, i dostawców, którzy kwalifikują się zgodnie z tymże rozdziałem, a warunkiem uznania ograniczenia ryzyka kredytowego jest spełnienie odpowiednich wymogów określonych w rozdziale 4.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 uznanym dostawcom ochrony kredytowej nierzeczywistej wymienionym w art. 201 ust. 1 lit. a)–h) uznana ECAI nadaje ocenę kredytową, którą jest stopień jakości kredytowej 2 lub wyższy w chwili uznania ochrony kredytowej po raz pierwszy, a następnie stopień jakości kredytowej 3 lub wyższy. Wymogu określonego w niniejszym akapicie nie stosuje się wobec kwalifikujących się kontrahentów centralnych.

Instytucje, którym zezwolono na stosowanie metody IRB w stosunku do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, mogą oceniać uznawalność zgodnie z akapitem pierwszym na podstawie równoważności między PD dotyczącym dostawcy ochrony a PD związanym ze stopniami jakości kredytowej, o których mowa w art. 136.

4. W drodze odstępstwa od ust. 2 SSPE są uznanymi dostawcami ochrony, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
- a) dana SSPE posiada aktywa, które kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie finansowe zgodnie z przepisami rozdziału 4;
 - b) aktywa, o których mowa w lit. a), nie są przedmiotem należności ani należności warunkowych o stopniu uprzywilejowania wyższym lub równym w stosunku do należności lub należności warunkowej instytucji otrzymującej ochronę kredytową nieruchomości; oraz
 - c) spełnione są wszystkie wymogi dotyczące uznania zabezpieczenia finansowego określone w rozdziale 4.
5. Do celów ust. 4 kwota ochrony skorygowana o wszelkiego rodzaju niedopasowania walutowe i niedopasowania terminów zapadalności zgodnie z przepisami rozdziału 4 („GA”) ogranicza się do wartości rynkowej wspomnianych aktywów skorygowanej o czynnik zmienności, a wagę ryzyka ekspozycji wobec dostawcy ochrony określoną według metody standardowej („g”) ustala się jako średnią ważoną wagę ryzyka, która miałaby zastosowanie do tych aktywów jako zabezpieczenie finansowe według metody standardowej.
6. Jeżeli pozycja sekurytyzacyjna korzysta z pełnej ochrony kredytowej lub częściowej ochrony kredytowej na zasadzie proporcjonalnej, stosuje się następujące wymogi:
- a) instytucja zapewniająca ochronę kredytową oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnej korzystającej z ochrony kredytowej zgodnie z podsekcją 3, tak jakby posiadała tę pozycję bezpośrednio;
 - b) instytucja kupująca ochronę kredytową oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 4.

7. We wszystkich przypadkach nieobjętych ust. 6 stosuje się następujące wymogi:
- a) instytucja zapewniająca ochronę kredytową traktuje część pozycji korzystającą z ochrony kredytowej jako pozycję sekurytyzacyjną i oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, tak jakby posiadała tę pozycję bezpośrednio, zgodnie z podsekcją 3, z zastrzeżeniem ust. 8–10;
 - b) instytucja kupująca ochronę kredytową oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla chronionej pozycji, o której mowa w lit. a), zgodnie z rozdziałem 4. Instytucja traktuje część pozycji sekurytyzacyjnej niekorzystającą z ochrony kredytowej jako odrębną pozycję sekurytyzacyjną i oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z podsekcją 3, z zastrzeżeniem ust. 8–10.
8. Instytucje stosujące metodę sekurytyzacji opartą na ratingach wewnętrznych (SEC-IRBA) lub standardową metodę sekurytyzacji (SEC-SA) zgodnie z podsekcją 3 określają punkt inicjujący (A) i punkt kończący (D) odrębnie dla każdej z pozycji uzyskanych zgodnie z ust. 7, tak jakby pozycje te zostały wyemitowane jako odrębne pozycje sekurytyzacyjne w chwili zainicjowania transakcji. Wartość, odpowiednio, K_{IRB} lub K_{SA} oblicza się, uwzględniając pierwotną pulę sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych.

9. Instytucje stosujące metodę sekurytyzacji opartą na ratingach zewnętrznych (SEC-ERBA) zgodnie z podsekcją 3 w odniesieniu do pierwotnej pozycji sekurytyzacyjnej obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji uzyskanych zgodnie z ust. 7 w następujący sposób:
- a) jeżeli uzyskana pozycja jest wyżej uprzywilejowana, przypisuje się jej wagę ryzyka pierwotnej pozycji sekurytyzacyjnej;
 - b) jeżeli uzyskana pozycja jest niżej uprzywilejowana, można jej nadać rating implikowany zgodnie z art. 261 ust. 7. Dane dotyczące grubości T są w takim przypadku obliczane wyłącznie na podstawie uzyskanej pozycji. Jeżeli nie można przypisać ratingu implikowanego, instytucja stosuje wyższą z wag ryzyka wynikających z:
 - (i) zastosowania metody SEC-SA zgodnie z ust. 8 i podsekcją 3; albo
 - (ii) wagi ryzyka pierwotnej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z metodą SEC-ERBA.
10. Uzyskana pozycja o niższym uprzywilejowaniu musi być traktowana jak nieuprzywilejowana pozycja sekurytyzacyjna, nawet jeśli pierwotna pozycja sekurytyzacyjna przed ochroną kwalifikuje się jako uprzywilejowana.

Artykuł 250

Ukryte wsparcie

1. Instytucja inicjująca, która przeniosła istotną część ryzyka kredytowego związaną z sekurytyzacyjnymi ekspozycjami bazowymi zgodnie z sekcją 2, oraz instytucja sponsorująca nie mogą udzielać – do celów ograniczenia potencjalnych lub faktycznych strat inwestorów – wsparcia sekurytyzacji wykraczającego poza ich zobowiązania umowne.
2. Transakcji nie uznaje się za wsparcie do celów ust. 1, jeżeli transakcja została należycie uwzględniona w ocenie przeniesienia istotnej części ryzyka, a obie strony zrealizowały transakcję, działając we własnym interesie jako wolne i niezależne podmioty (na warunkach rynkowych). Instytucja przeprowadza w tym celu pełną kontrolę kredytową transakcji i uwzględnia co najmniej następujące elementy:

- a) cenę odkupu;
 - b) kapitał instytucji i jej poziom płynności przed odkupem i po nim;
 - c) dochody z tytułu ekspozycji bazowych;
 - d) dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych;
 - e) wpływ wsparcia na straty, które jednostka inicjująca prawdopodobnie poniesie w stosunku do inwestorów.
3. Instytucja inicjująca oraz instytucja sponsorująca powiadamiają właściwy organ o każdej transakcji zawartej w związku z sekurytyzacją zgodnie z ust. 2.
4. EUNB zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wydaje wytyczne wskazujące co stanowi „warunki rynkowe” do celów niniejszego artykułu oraz w jakich przypadkach struktura transakcji nie ma na celu udzielenia wsparcia.
5. Jeżeli instytucja inicjująca lub instytucja sponsorująca nie spełniają warunków określonych w ust. 1 w odniesieniu do danej sekurytyzacji, uwzględniają one wszystkie sekurytyzacyjne ekspozycje bazowe w odniesieniu do tej sekurytyzacji w swoich obliczeniach kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, tak jakby nie zostały one objęte sekurytyzacją, oraz ujawniają:
- a) fakt udzielenia wsparcia sekurytyzacji z naruszeniem ust. 1; oraz
 - b) wpływ udzielonego wsparcia pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych.

Artykuł 251

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przez instytucje inicjujące dla ekspozycji objętych sekurytyzacją syntetyczną

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji bazowych instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną stosuje, w stosownych przypadkach, metody obliczania określone w niniejszej sekcji, a nie metody określone w rozdziale 2. Dla instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji bazowych zgodnie z rozdziałem 3, kwota oczekiwanej straty w odniesieniu do takich ekspozycji jest równa zeru.
2. Wymogi określone w ust. 1 mają zastosowanie do całej puli ekspozycji stanowiących bazę sekurytyzacji. Z zastrzeżeniem przepisów art. 252, instytucja inicjująca oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do wszystkich transz sekurytyzacyjnych zgodnie z przepisami niniejszej sekcji, w tym do tych pozycji, w odniesieniu do których dana instytucja może uznać ograniczenie ryzyka kredytowego zgodnie z art. 249. Wagę ryzyka przypisywaną pozycjom, które korzystają z ograniczenia ryzyka kredytowego, można zmienić zgodnie z rozdziałem 4.

Artykuł 252

Sposób traktowania przypadków niedopasowania terminów zapadalności w sekurytyzacjach syntetycznych

Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 251 wszelkie niedopasowanie terminów zapadalności między ochroną kredytową, poprzez którą osiąga się transfer ryzyka, a ekspozycjami bazowymi oblicza się w następujący sposób:

- a) za termin zapadalności ekspozycji bazowych przyjmuje się najdłuższy termin zapadalności którejkolwiek z tych ekspozycji, jednak nie dłuższy niż pięć lat. Termin rozliczenia ochrony kredytowej określa się zgodnie z rozdziałem 4;

- b) przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnych, którym zgodnie z niniejszą sekcją przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %, instytucja inicjująca nie uwzględnia żadnych przypadków niedopasowania terminów zapadalności. W odniesieniu do wszystkich pozostałych pozycji stosuje się sposób traktowania przypadków niedopasowania terminów zapadalności określony w rozdziale 4, według następującego wzoru:

$$RW^* = ((RW_{SP} \cdot ((t - t^*) / (T - t^*))) + (RW_{Ass} \cdot ((T - t) / (T - t^*))))$$

gdzie:

RW^*	=	kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 3 lit. a);
RW_{Ass}	=	kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji bazowych, jeżeli te ekspozycje nie zostały poddane sekurytyzacji, obliczane proporcjonalnie;
RW_{SP}	=	kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczane zgodnie z art. 251, jeżeli nie wystąpił przypadek niedopasowania terminów zapadalności;
T	=	termin zapadalności ekspozycji bazowych wyrażony w latach;
t	=	termin rozliczenia ochrony kredytowej wyrażony w latach;
t^*	=	0, 25.

Artykuł 253

Zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. W przypadku pozycji sekurytyzacyjnej, której zgodnie z niniejszą sekcją przypisano wagę ryzyka równą 1 250 %, instytucje mogą zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k) odliczyć wartość ekspozycji takiej pozycji od kapitału podstawowego Tier I w ramach rozwiązania alternatywnego wobec włączenia danej pozycji do swoich obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem. W tym celu przy obliczaniu wartości ekspozycji można uwzględnić uznaną ochronę rzeczywistą zgodnie z art. 249.
2. W przypadku gdy instytucja korzysta z rozwiązania alternatywnego określonego w ust. 1, może ona odjąć kwotę odliczoną zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k) od kwoty określonej w art. 268 jako maksymalny wymóg kapitałowy, który byłby obliczony dla ekspozycji bazowych, tak jakby nie zostały one poddane sekurytyzacji.

PODSEKCJA 2
HIERARCHIA METOD I WSPÓLNE PARAMETRY

Artykuł 254
Hierarchia metod

1. *skreślono*
2. Instytucje stosują jedną z metod określonych w podsekcji 3 do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z następującą hierarchią:
 - a) instytucja stosuje metodę sekurytyzacji opartą na ratingach wewnętrznych (SEC-IRBA), jeżeli spełnione są warunki określone w art. 258;
 - b) w przypadku gdy nie można zastosować metody SEC-IRBA, instytucje stosują metodę sekurytyzacji opartą na ratingach zewnętrznych (SEC-ERBA) w odniesieniu do pozycji z ratingiem lub pozycji, w stosunku do których można zastosować rating implikowany zgodnie z art. 261 i 262, lub – z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 265 i 266 – metodę wewnętrznych oszacowań;
 - c) w przypadku gdy nie można zastosować metody SEC-ERBA, instytucje stosują standardową metodę sekurytyzacji (SEC-SA) zgodnie z art. 263 i 264.
3. W drodze odstępstwa od ust. 2 lit. b) instytucje mogą stosować metodę SEC-SA zamiast metody SEC-ERBA w **odniesieniu do wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych spełniających następujące warunki:**
 - a) **[...] dana pozycja sekurytyzacyjna nie jest pozycją sekurytyzacyjną transzy pierwszej straty ani pozycją sekurytyzacyjną typu mezzanine zgodnie z definicją w art. 244 ust. 2, pod warunkiem że do tych celów wymóg wagi ryzyka równej 25 % lub mniej oblicza się zgodnie z metodą SEC-SA;**
 - b) **jest to pozycja sekurytyzacyjna STS; oraz**

- c)** [...] kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem wynikające z zastosowania metody SEC-ERBA w **odniesieniu do tej pozycji** nie są współmierne do ryzyka kredytowego nieodłącznie związanego z sekurytyzacyjnymi ekspozycjami bazowymi. Do celów niniejszej **litery**[...] „nie są współmierne” oznacza, że zastosowanie metody SEC-ERBA prowadzi do [...] kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, [...] **które przekraczają 25 % w stosunku do metody SEC-SA.**

Jeżeli instytucja postanowiła stosować metodę SEC-SA zgodnie z niniejszym ustępem, [...] powiadamia o tym właściwy organ **bez zbędnej zwłoki.** [...] **P**o otrzymaniu powiadomienia właściwy organ może zażądać, by dana instytucja zastosowała metodę SEC-ERBA, w którym to przypadku organ ten powiadamia instytucję o swojej decyzji w terminie 3 miesięcy od otrzymania powiadomienia.

Instytucja regularnie sprawdza, czy warunek określony w niniejszym ustępie pozostaje spełniony; powiadamia właściwy organ o swojej ocenie. Po otrzymaniu powiadomienia właściwy organ może zweryfikować swoją ocenę.

4. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, instytucje mogą stosować metodę wewnętrznych oszacowań (IAA) do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do pozycji bez ratingu w programie ABCP zgodnie z art. 266, pod warunkiem że spełnione są warunki określone w art. 265. Jeżeli instytucja otrzymała zezwolenie zgodnie z art. 265 ust. 2, a konkretna pozycja w programie ABCP mieści się w zakresie zastosowania objętym takim zezwoleniem, dana instytucja stosuje metodę IAA do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem tej pozycji.
5. W odniesieniu do pozycji objętej resekurytyzacją instytucje stosują metodę SEC-SA zgodnie z art. 263, z modyfikacjami określonymi w art. 269.
6. We wszystkich pozostałych przypadkach pozycjom sekurytyzacyjnym przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %.

7. Właściwe organy informują EUNB o wszelkich powiadomieniach otrzymanych i decyzjach powziętych zgodnie z ust. 3. EUNB monitoruje zakres praktyk w związku z ust. 3, składa Komisji roczne sprawozdanie ze swoich ustaleń i wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu sprawdzenia nadmiernego odsetka metody SEC-ERBA w porównaniu z metodą SEC-SA pod kątem kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, zgodnie z ust. 3, co najmniej raz na dwa lata po rozpoczęciu stosowania niniejszego rozporządzenia. Akty delegowane przyjęte zgodnie z niniejszym ustępem uwzględniają sprawozdania, o których mowa w ust. 7. Zmiana dotycząca nadmiernego odsetka wprowadzona za pomocą aktów delegowanych przyjętych zgodnie z niniejszym ustępem nie może być wyższa niż 35 %, ani niższa niż 15 %.

Artykuł 255

Określenie K_{IRB} oraz K_{SA}

1. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-IRBA zgodnie z podsekcją 3, oblicza ona K_{IRB} zgodnie z ust. 2–5.
2. Instytucje określają K_{IRB} , mnożąc kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, jak gdyby nie zostały one objęte sekurytyzacją, przez 8 %, i dzieląc wynik przez wartość ekspozycji bazowych. K_{IRB} wyraża się w postaci ułamka dziesiętnego o wartości od zera do jednego.

3. Do celów obliczania K_{IRB} kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, obejmują:
- a) kwotę oczekiwanych strat związanych z wszystkimi sekurytyzacyjnymi ekspozycjami bazowymi, w tym z ekspozycjami bazowymi, których dotyczy niewykonanie zobowiązania i które wciąż stanowią część puli zgodnie z rozdziałem 3; oraz
 - b) kwotę nieoczekiwanych strat związanych z wszystkimi ekspozycjami bazowymi, w tym, zgodnie z rozdziałem 3, z wchodzącymi w skład puli ekspozycjami bazowymi, których dotyczy niewykonanie zobowiązania.
4. Instytucje mogą obliczać K_{IRB} w odniesieniu do sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych zgodnie z przepisami ustanowionymi w rozdziale 3 w odniesieniu do wymogów kapitałowych dla nabytych wierzytelności. W tym celu ekspozycje detaliczne traktuje się jako nabyte wierzytelności detaliczne, a ekspozycje niedetaliczne jako nabyte wierzytelności korporacyjne.
5. Instytucje obliczają K_{IRB} odrębnie dla ryzyka rozmycia w odniesieniu do sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych, jeżeli ryzyko rozmycia dla takich ekspozycji jest istotne.

W przypadku gdy ryzyko rozmycia i ryzyko kredytowe są traktowane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, instytucje łączą odpowiednie K_{IRB} dotyczące ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego w jedno K_{IRB} do celów podsekcji 3. Istnienie jednego funduszu rezerwowego lub nadzabezpieczenia mogącego pokryć straty z tytułu ryzyka kredytowego albo ryzyka rozmycia można uznać za wskazanie, że te rodzaje ryzyka są traktowane w sposób zbiorczy.

W przypadku gdy ryzyko rozmycia i ryzyko kredytowe nie są traktowane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, instytucje modyfikują określony w poprzednim akapicie sposób traktowania w celu połączenia w ostrożny sposób odpowiednich K_{IRB} dotyczących ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego.

6. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-SA zgodnie z podsekcją 3, oblicza ona K_{SA} , mnożąc kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 2 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, gdyby nie zostały one objęte 8-procentową sekurytyzacją, a następnie dzieląc wynik przez wartość ekspozycji bazowych. K_{SA} wyraża się w postaci ułamka dziesiętnego o wartości od zera do jednego.

Do celów niniejszego ustępu instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu ekspozycji bazowych bez kompensowania korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 110 ani innych redukcji funduszy własnych.

7. Do celów ust. 1–6, w przypadku gdy struktura sekurytyzacji obejmuje użycie SSPE, wszystkie ekspozycje SSPE związane z sekurytyzacją traktuje się jako ekspozycje bazowe. Bez uszczerbku dla poprzedzającego przepisu, instytucja może wyłączyć ekspozycje SSPE z puli ekspozycji bazowych do celów obliczania K_{IRB} lub K_{SA} , jeżeli ryzyko z tytułu ekspozycji SSPE jest nieistotne lub jeżeli nie wpływa ono na pozycję sekurytyzacyjną instytucji.

W przypadku sekurytyzacji syntetycznych rzeczywistych wszelkie dochody materialne z tytułu emisji obligacji powiązanych z ryzykiem kredytowym lub innych obligacji finansowanych przez SSPE, które służą jako zabezpieczenie spłaty pozycji sekurytyzacyjnych, uwzględnia się w obliczeniach K_{IRB} lub K_{SA} , jeżeli ryzyko kredytowe związane z zabezpieczeniem podlega rozłożeniu strat na transze.

8. Do celów ust. 5 akapit trzeci EUNB wydaje zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wytyczne dotyczące odpowiednich metod łączenia K_{IRB} odnoszących się do ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego, w przypadku gdy te rodzaje ryzyka nie są traktowane w sposób zbiorczy w ramach sekurytyzacji.

9. EUNB wydaje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu bardziej szczegółowego określenia warunków umożliwienia instytucjom obliczania K_{IRB} dla sekuryzacyjnych pul bazowych zgodnie z ust. 4, w szczególności w odniesieniu do:
- a) wewnętrznej polityki kredytowej i modeli obliczania K_{IRB} w odniesieniu do sekuryzacji;
 - b) używania różnych czynników ryzyka względem puli bazowej w celu oszacowania PD i LGD; oraz
 - c) wymogów dotyczących należytej staranności w celu monitorowania działań i polityk sprzedawców wierzytelności.

EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych w terminie jednego roku po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 256

Określenie punktu inicjującego (A) i punktu kończącego (D)

1. Do celów podsekcji 3 instytucje ustalają punkt inicjujący (A) na poziomie progu, począwszy od którego straty w obrębie puli ekspozycji bazowych zaczęłyby być przydzielane do odpowiedniej pozycji sekurytyzacyjnej.

Punkt inicjujący (A) wyraża się w postaci liczby dziesiętnej o wartości od zera do jednego; jest on równy stosunkowi:

- a) salda należności puli sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych pomniejszonego o saldo należności wszystkich transz charakteryzujących się wyższym lub równym stopniem uprzywilejowania wobec transzy zawierającej odpowiednią pozycję sekurytyzacyjną, do
- b) salda należności wszystkich sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych.

2. Do celów podsekcji 3 instytucje ustalają punkt kończący (D) na poziomie progu, począwszy od którego straty w obrębie puli ekspozycji bazowych spowodowałyby całkowitą stratę kwoty głównej w przypadku transzy zawierającej odpowiednią pozycję sekurytyzacyjną.

Punkt kończący (D) wyraża się w postaci liczby dziesiętnej o wartości od zera do jednego; jest on równy stosunkowi:

- a) salda należności puli sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych pomniejszonego o saldo należności wszystkich transz charakteryzujących się wyższym stopniem uprzywilejowania wobec transzy zawierającej odpowiednią pozycję sekurytyzacyjną, do
- b) salda należności wszystkich sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych.

3. Do celów ust. 1 i 2 instytucje traktują nadzabezpieczenie i rachunki rezerw rzeczywistych jako transze, a aktywa obejmujące takie rachunki rezerw jako ekspozycje bazowe.

4. Do celów ust. 1 i 2 instytucje nie uwzględniają rachunków rezerw nierzeczywistych ani aktywów, które nie dostarczają wsparcia jakości kredytowej, takich jak aktywa dostarczające jedynie wsparcie płynności, swapów walutowych lub swapów stóp procentowych oraz rachunków zabezpieczenia gotówkowego związanych z tymi pozycjami sekurytyzacyjnymi. W odniesieniu do rachunków rezerw rzeczywistych i aktywów dostarczających wsparcia jakości kredytowej instytucja traktuje jako pozycje sekurytyzacyjne jedynie te części tych rachunków lub aktywów, które pokrywają straty.
5. Jeżeli co najmniej dwie pozycje tej samej transakcji mają różne terminy zapadalności, ale w przypadku których rozłożenie strat odbywa się w sposób proporcjonalny, obliczenie punktów inicjujących (A) i punktów kończących (D) powinno się opierać na zagregowanym saldzie należności tych pozycji, a będące wynikiem obliczenia punkty inicjujące (A) i punkty kończące (D) muszą być takie same.

Artykuł 257

Określenie terminu zapadalności transzy (M_T)

1. Do celów podsekcji 3 i z zastrzeżeniem ust. 3 instytucje mogą mierzyć termin zapadalności transzy (M_T) jako:
 - a) średni ważony ekspozycją termin zapadalności płatności umownych należnych w ramach transzy zgodnie z następującym wzorem:

$$M_T = \sum_t t \cdot CF_t / \sum_t CF_t$$

gdzie CF_t oznacza wszystkie płatności umowne (kwotę główną, odsetki i opłaty) do zapłacenia przez kredytobiorcę w okresie t ; albo

- b) ostateczny prawny termin zapadalności transzy zgodnie z następującym wzorem:

$$M_T = 1 + (M_L - 1) \cdot 80 \%,$$

gdzie M_L jest ostatecznym prawnym terminem zapadalności transzy.

2. *skreślono*
3. Do celów ust. 1 i 2 termin zapadalności transzy (M_T) ograniczony jest we wszystkich przypadkach dolną granicą wynoszącą jeden rok i górną granicą wynoszącą pięć lat.
4. W przypadku gdy instytucja może zostać narażona na potencjalne straty z tytułu ekspozycji bazowych na mocy umowy, instytucja określa termin zapadalności pozycji sekurytyzacyjnej, uwzględniając najdłuższy termin zapadalności tychże ekspozycji bazowych. W odniesieniu do ekspozycji odnawialnych stosuje się najdłuższy możliwy na mocy umowy rezydualny termin zapadalności, który mógłby zostać dodany w okresie odnawialności.

PODSEKCJA 3
METODY OBLICZANIA KWOT EKSPozyCJI WAŻONYCH RYZYKIEM

Artykuł 258

Warunki stosowania metody wewnętrznych ratingów (SEC-IRBA)

1. Instytucje stosują metodę SEC-IRBA w celu obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do danej pozycji sekurytyzacyjnej, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) pozycja jest zabezpieczona pulą IRB lub pulą mieszaną, pod warunkiem że w tym drugim przypadku instytucja jest w stanie obliczyć K_{IRB} zgodnie z sekcją 3 dla co najmniej 95 % kwoty ekspozycji bazowych ważonych ryzykiem;
 - b) dostępne są wystarczające informacje odnoszące się do sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych, aby instytucja była w stanie obliczyć K_{IRB} ; oraz
 - c) instytucji nie zakazano stosowania metody SEC-IRBA w odniesieniu do określonej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z ust. 2.

2. Właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach zakazać stosowania metody SEC-IRBA, jeżeli dane sekurytyzacje cechuje wysoki stopień skomplikowania lub ryzyka. W tym celu następujące elementy można uznać za cechujące się wysokim stopniem skomplikowania lub ryzyka:
 - a) wsparcie jakości kredytowej, które może ulec pogorszeniu z powodów innych niż straty w portfelu;
 - b) pulę ekspozycji bazowych o wysokim stopniu wewnętrznej współzależności w wyniku skoncentrowanych ekspozycji na pojedyncze sektory lub obszary geograficzne;
 - c) transakcje, w których przypadku spłata pozycji sekurytyzacyjnych zależy w wysokim stopniu od czynników ryzyka nieodzwierciedlonych w K_{IRB} ; lub
 - d) bardzo skomplikowane rozłożenie strat na poszczególne transze.

Artykuł 259

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody SEC-IRBA

1. Według metody SEC-IRBA kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla danej pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji obliczoną zgodnie z art. 248 przez mającą zastosowanie wagę ryzyka ustaloną w następujący sposób, we wszystkich przypadkach ograniczoną dolnym limitem wynoszącym 15 %:

$$RW = 1\ 250\ \% \quad \text{gdzie: } D \leq K_{IRB}$$

$$RW = 12,5 \cdot K_{SSFA(K_{IRB})} \quad \text{gdzie: } A \geq K_{IRB}$$

$$RW = \left[\left(\frac{K_{IRB} - A}{D - A} \right) \cdot 12,5 \right] + \left[\left(\frac{D - K_{IRB}}{D - A} \right) \cdot 12,5 \cdot K_{SSFA(K_{IRB})} \right] \quad \text{gdzie: } A < K_{IRB} < D$$

gdzie:

K_{IRB} jest narzutem kapitałowym z tytułu puli ekspozycji bazowych zgodnie z definicją w art. 255;

D jest punktem kończącym określonym zgodnie z art. 256;

A jest punktem inicjującym określonym zgodnie z art. 256.

$$K_{SSFA(K_{IRB})} = \frac{e^{a \cdot u} - e^{a \cdot l}}{a(u - l)}$$

gdzie:

$$a = -(1 / (p \cdot K_{IRB}))$$

$$u = D - K_{IRB}$$

$$l = \max(A - K_{IRB}; 0)$$

gdzie:

$$p = \max[0,3; (A + B \cdot (1/N) + C \cdot K_{IRB} + D \cdot LGD + E \cdot M_T)]$$

gdzie:

N jest efektywną liczbą ekspozycji w puli ekspozycji bazowych, obliczoną zgodnie z ust. 4;

LGD jest średnią stratą z tytułu niewykonania zobowiązania w puli ekspozycji bazowych ważoną ekspozycją, obliczoną zgodnie z ust. 5;

M_T jest terminem zapadalności transzy określonym zgodnie z art. 257;

parametry A, B, C, D i E określa się zgodnie z następującą tabelą przeglądowną:

		A	B	C	D	E
Niedetaliczne	Uprzywilejowane, granulowane ($N \geq 25$)	0	3,56	-1,85	0,55	0,07
	Uprzywilejowane, niegranulowane ($N < 25$)	0,11	2,61	-2,91	0,68	0,07
	Nieuprzywilejowane, granulowane ($N \geq 25$)	0,16	2,87	-1,03	0,21	0,07
	Nieuprzywilejowane, niegranulowane ($N < 25$)	0,22	2,35	-2,46	0,48	0,07
Detaliczne	Uprzywilejowane	0	0	-7,48	0,71	0,24
	Nieuprzywilejowane	0	0	-5,78	0,55	0,27

2. Jeżeli bazowa pula IRB zawiera zarówno ekspozycje detaliczne, jak i niedetaliczne, pulę dzieli się na jedną podpulę detaliczną oraz jedną podpulę niedetaliczną i dla każdej podpuli oszacowuje się odrębny parametr p (oraz odpowiednie parametry wejściowe N , K_{IRB} i LGD). Następnie oblicza się średni ważony parametr p dla transakcji na podstawie parametrów p dla każdej podpuli i nominalnej wielkości ekspozycji w każdej podpuli.

3. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-IRBA do puli mieszanej, parametr p oblicza się w oparciu jedynie o te ekspozycje bazowe, do których stosuje się metodę IRB. Ekspozycje bazowe, do których stosuje się metodę standardową, do tych celów się pomija.
4. Efektywną liczbę ekspozycji (N) oblicza się według następującego wzoru:

$$N = \frac{(\sum_i EAD_i)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

gdzie EAD_i reprezentuje ekspozycję, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, związaną z i-tym instrumentem w puli.

Wielokrotne ekspozycje wobec tego samego dłużnika konsoliduje się i traktuje jako jedną ekspozycję.

5. Średnią LGD ważoną ekspozycją oblicza się według następującego wzoru:

$$LGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

gdzie LGD_i reprezentuje średnią LGD związaną z wszystkimi ekspozycjami wobec i-tego dłużnika.

Jeżeli ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia dotyczące nabytych wierzytelności są zarządzane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, wkład LGD traktuje się jako średnią ważoną wartość LGD dla ryzyka kredytowego i wartość LGD równą 100 % dla ryzyka rozmycia. Wagami są wyznaczone niezależnie narzuty kapitałowe w ramach metody IRB, odpowiednio, z tytułu ryzyka kredytowego i ryzyka rozmycia. W tym celu istnienie jednego funduszu rezerwowego lub nadzabezpieczenia mogącego pokryć straty z tytułu ryzyka kredytowego albo ryzyka niewykonania zobowiązania można uznać za wskazanie, że te rodzaje ryzyka są zarządzane w sposób zbiorczy.

6. Jeżeli ważony ekspozycją udział największej ekspozycji bazowej w puli (C_1) wynosi nie więcej niż 3 %, instytucje mogą stosować poniższą uproszczoną metodę do obliczania N i średnich LGD ważonych ekspozycją. Jest to mierzone jako wartość od zera do jednego:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

LGD = 0,50

gdzie:

C_m oznacza ważoną ekspozycją część sumy największych m ekspozycji. Jest to mierzone jako wartość od zera do jednego; oraz

m jest ustalane przez instytucję.

Jeżeli dostępne jest jedynie C_1 i wielkość ta jest nie większa niż 0,03, wówczas instytucja może ustalić, że LGD wynosi 0,50, a N jest równe $1/C_1$.

7. W przypadku gdy pozycja jest zabezpieczona pulą mieszaną, która spełnia warunki art. 258 ust. 1 lit. a), instytucja oblicza narzut kapitałowy dla bazowej puli ekspozycji jako:

$$d \cdot K_{IRB} + (1-d) \cdot K_{SA},$$

gdzie:

d jest częścią kwoty ekspozycji z tytułu ekspozycji bazowych, dla których bank może obliczyć K_{IRB} , w stosunku do kwoty ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji bazowych; d jest mierzone jako wartość od zera do jednego; oraz

K_{IRB} i K_{SA} są zgodne z definicją w art. 255.

8. W przypadku gdy instytucja posiada pozycję sekurytyzacyjną w postaci instrumentu zabezpieczającego przed ryzykiem rynkowym, takiego jak transakcja na stopę procentową lub transakcja na pochodnych instrumentach walutowych, instytucja może przypisać tej transakcji na instrumentach pochodnych implikowaną wagę ryzyka równoważną wadze ryzyka pozycji odniesienia obliczonej zgodnie z niniejszym artykułem.

Do celów akapitu pierwszego pozycją odniesienia jest pozycja o stopniu uprzywilejowania pod każdym względem równym w stosunku do instrumentu pochodnego lub, w przypadku braku takiej pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja bezpośrednio podporządkowana względem instrumentu pochodnego.

Artykuł 260

Traktowanie sekurytyzacji STS według metody SEC-IRBA

Według metody SEC-IRBA wagę ryzyka pozycji w ramach sekurytyzacji STS oblicza się zgodnie z art. 259, z zastrzeżeniem następujących modyfikacji:

dolny limit wagi ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych = 10 %;

$$p = \max [0,3; 0,5 \cdot (A + B \cdot (1/N) + C \cdot K_{IRB} + D \cdot LGD + E \cdot M_T)]$$

Artykuł 261

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody zewnętrznych ratingów (SEC-ERBA)

1. Według metody SEC-ERBA kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla danej pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji obliczoną zgodnie z art. 248 przez wagę ryzyka mającą zastosowanie zgodnie z niniejszym artykułem.
2. W odniesieniu do ekspozycji z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi, lub gdy zgodnie z ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na krótkoterminowej ocenie kredytowej, stosuje się następujące wagi ryzyka:

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	<i>Wszystkie pozostałe ratingi</i>
Waga ryzyka	15 %	50 %	100 %	1 250 %

3. W odniesieniu do ekspozycji z długoterminowymi ocenami kredytowymi, lub gdy zgodnie z ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na długoterminowej ocenie kredytowej, stosuje się wagi ryzyka określone w tabeli 2, skorygowane stosownie do przypadku o termin zapadalności transzy (M_T) zgodnie z art. 257 i ust. 4 oraz o grubość transzy w przypadku transz nieuprzywilejowanych zgodnie z ust. 5:

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej	Transza uprzywilejowana		Transza nieuprzywilejowana (cienka)	
	<i>Termin zapadalności transzy (M_T)</i>		<i>Termin zapadalności transzy (M_T)</i>	
	<i>1 rok</i>	<i>5 lat</i>	<i>1 rok</i>	<i>5 lat</i>
1	15 %	20 %	15 %	70 %
2	15 %	30 %	15 %	90 %
3	25 %	40 %	30 %	120 %
4	30 %	45 %	40 %	140 %
5	40 %	50 %	60 %	160 %
6	50 %	65 %	80 %	180 %
7	60 %	70 %	120 %	210 %
8	75 %	90 %	170 %	260 %
9	90 %	105 %	220 %	310 %
10	120 %	140 %	330 %	420 %
11	140 %	160 %	470 %	580 %
12	160 %	180 %	620 %	760 %
13	200 %	225 %	750 %	860 %
14	250 %	280 %	900 %	950 %
15	310 %	340 %	1 050 %	1 050 %
16	380 %	420 %	1 130 %	1 130 %
17	460 %	505 %	1 250 %	1 250 %
Wszystkie pozostałe	1 250 %	1 250 %	1 250 %	1 250 %

4. W celu określenia wagi ryzyka dla transz z terminem zapadalności wynoszącym od 1 roku do 5 lat instytucje stosują interpolację liniową wag ryzyka mających odpowiednio zastosowanie do jednorocznych i pięcioletnich terminów zapadalności zgodnie z tabelą 2.

5. W celu uwzględnienia grubości transzy instytucje obliczają wagę ryzyka dla transz nieuprzywilejowanych w następujący sposób:

$$RW = [RW \text{ po skorygowaniu o termin zapadalności zgodnie z ust. 4}] \cdot [1 - \min(T; 50\%)]$$

gdzie:

T = grubość transzy mierzona jako D – A

gdzie:

D jest punktem kończącym określonym zgodnie z art. 256;

A jest punktem inicjującym określonym zgodnie z art. 256.

6. Wagi ryzyka dla transz nieuprzywilejowanych wynikające z zastosowania ust. 3–5 ograniczone są dolnym limitem wynoszącym 15 %. Uzyskane wagi ryzyka nie mogą ponadto być niższe niż waga ryzyka odpowiadająca hipotetycznej transzy uprzywilejowanej w ramach tej samej sekurytyzacji, posiadającej taką samą ocenę kredytową i termin zapadalności.
7. Do celów stosowania ratingów implikowanych instytucje przypisują danej pozycji bez ratingu rating implikowany równoważny ocenie kredytowej pozycji odniesienia z ratingiem, która spełnia wszystkie następujące warunki:
- pozycja odniesienia ma stopień uprzywilejowania pod każdym względem równy pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu lub, w przypadku braku pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja odniesienia jest bezpośrednio podporządkowana względem pozycji bez ratingu;
 - pozycja odniesienia nie korzysta z żadnych gwarancji udzielonych przez osobę trzecią ani z innych form wsparcia jakości kredytowej, które nie są dostępne w przypadku pozycji bez ratingu;
 - termin zapadalności pozycji odniesienia jest taki sam jak termin zapadalności przedmiotowej pozycji bez ratingu lub dłuższy niż ten termin;
 - każdy rating implikowany jest na bieżąco aktualizowany w celu odzwierciedlenia wszelkich zmian w ocenie kredytowej pozycji odniesienia.

8. W przypadku gdy instytucja posiada pozycję sekurytyzacyjną w postaci instrumentu zabezpieczającego przed ryzykiem rynkowym, takiego jak transakcja na stopę procentową lub transakcja na pochodnych instrumentach walutowych, instytucja może przypisać tej transakcji na instrumentach pochodnych implikowaną wagę ryzyka równoważną wadze ryzyka pozycji odniesienia obliczonej zgodnie z niniejszym artykułem.

Do celów akapitu pierwszego pozycją odniesienia jest pozycja o stopniu uprzywilejowania pod każdym względem równym w stosunku do instrumentu pochodnego lub, w przypadku braku takiej pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja bezpośrednio podporządkowana względem transakcji na instrumentach pochodnych.

Artykuł 262

Traktowanie sekurytyzacji STS według metody SEC-ERBA

1. Według metody SEC-ERBA wagę ryzyka pozycji w ramach sekurytyzacji STS oblicza się zgodnie z art. 261, z zastrzeżeniem modyfikacji określonych w niniejszym artykule.
2. W odniesieniu do ekspozycji z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi, lub gdy zgodnie z art. 261 ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na krótkoterminowej ocenie kredytowej, stosuje się następujące wagi ryzyka:

Tabela 3

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	Wszystkie pozostałe ratingi
Waga ryzyka	10 %	35 %	70 %	1 250 %

3. W odniesieniu do ekspozycji z długoterminowymi ocenami kredytowymi, lub gdy zgodnie z art. 261 ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na długoterminowej ocenie kredytowej, wagi ryzyka określa się zgodnie z tabelą 4 i koryguje się je o termin zapadalności transzy (M_T) zgodnie z art. 257 i art. 261 ust. 4 oraz o grubość transzy w przypadku transz nieuprzywilejowanych zgodnie z art. 261 ust. 5:

Tabela 4

Stopień jakości kredytowej	Transza uprzywilejowana		Transza nieuprzywilejowana (cienka)	
	<i>Termin zapadalności transzy (M_T)</i>		<i>Termin zapadalności transzy (M_T)</i>	
	<i>1 rok</i>	<i>5 lat</i>	<i>1 rok</i>	<i>5 lat</i>
1	10 %	15 %	15 %	50 %
2	10 %	20 %	15 %	55 %
3	15 %	25 %	20 %	75 %
4	20 %	30 %	25 %	90 %
5	25 %	35 %	40 %	105 %
6	35 %	45 %	55 %	120 %
7	40 %	45 %	80 %	140 %
8	55 %	65 %	120 %	185 %
9	65 %	75 %	155 %	220 %
10	85 %	100 %	235 %	300 %
11	105 %	120 %	355 %	440 %
12	120 %	135 %	470 %	580 %
13	150 %	170 %	570 %	650 %
14	210 %	235 %	755 %	800 %
15	260 %	285 %	880 %	880 %
16	320 %	355 %	950 %	950 %
17	395 %	430 %	1 250 %	1 250 %
Wszystkie pozostałe	1 250 %	1 250 %	1 250 %	1 250 %

Artykuł 263

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej (SEC-SA)

1. Według metody SEC-SA kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla danej pozycji objętej sekurytyzacją oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji obliczoną zgodnie z art. 248 przez mającą zastosowanie wagę ryzyka ustaloną w następujący sposób, we wszystkich przypadkach ograniczoną dolnym limitem wynoszącym 15 %:

$$RW = 1\,250\% \quad \text{gdzie: } D \leq K_A$$

$$RW = 12,5 \cdot K_{SSFA(K_A)} \quad \text{gdzie: } A \geq K_A$$

$$RW = \left[\left(\frac{K_A - A}{D - A} \right) \cdot 12,5 \right] + \left[\left(\frac{D - K_A}{D - A} \right) \cdot 12,5 \cdot K_{SSFA(K_A)} \right] \quad \text{gdzie: } A < K_A < D$$

gdzie:

D jest punktem kończącym określonym zgodnie z art. 256;

A jest punktem inicjującym określonym zgodnie z art. 256;

K_A jest parametrem obliczonym zgodnie z ust. 2.

$$K_{SSFA(K_A)} = \frac{e^{a \cdot u} - e^{a \cdot l}}{a(u - l)}$$

gdzie:

$$a = -(1 / (p \cdot K_A))$$

$$u = D - K_A$$

$$l = \max(A - K_A; 0)$$

$p = 1$ dla ekspozycji sekurytyzacyjnej, która nie jest ekspozycją resekurytyzacyjną.

2. Do celów ust. 1, K_A oblicza się według następującego wzoru:

$$K_A = (1 - W) \cdot K_{SA} + W \cdot 0.5$$

gdzie:

K_{SA} jest narzutem kapitałowym z tytułu puli bazowej zgodnie z definicją w art. 255;

W jest stosunkiem sumy:

- a) kwoty nominalnej ekspozycji bazowych, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, do
- b) kwoty nominalnej wszystkich ekspozycji bazowych. Do tych celów ekspozycja, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, oznacza ekspozycję bazową, która: (i) jest przeterminowana o 90 dni lub więcej; (ii) jest przedmiotem postępowania upadłościowego lub związanego z niewypłacalnością; (iii) jest przedmiotem egzekucji lub podobnego postępowania; albo (iv) której dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z dokumentacją dotyczącą sekurytyzacji.

W przypadku gdy instytucja nie zna stanu zaległości kredytowych w odniesieniu do 5 % lub mniejszego odsetka ekspozycji bazowych w puli, może stosować metodę SEC-SA z zastrzeżeniem dokonania następującej korekty przy obliczaniu K_A :

$$K_A = \left(\frac{EAD_{\text{Subpool 1 where W known}}}{EAD_{\text{Total}}} \times K_A^{\text{Subpool 1 where w known}} \right) + \frac{EAD_{\text{Subpool 2 where W unknown}}}{EAD_{\text{Total}}}$$

W przypadku gdy instytucja nie zna stanu zaległości kredytowych w odniesieniu do więcej niż 5 % ekspozycji bazowych w puli, pozycji objętej sekurytyzacją przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %.

3. W przypadku gdy instytucja posiada pozycję sekurytyzacyjną w postaci instrumentu zabezpieczającego przed ryzykiem rynkowym, takiego jak transakcja na stopę procentową lub transakcja na pochodnych instrumentach walutowych, instytucja może przypisać tej transakcji na instrumentach pochodnych implikowaną wagę ryzyka równoważną wadze ryzyka pozycji odniesienia obliczonej zgodnie z niniejszym artykułem.

Do celów niniejszego ustępu pozycją odniesienia jest pozycja o stopniu uprzywilejowania pod każdym względem równym w stosunku do instrumentu pochodnego lub, w przypadku braku takiej pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja bezpośrednio podporządkowana względem transakcji na instrumentach pochodnych.

Artykuł 264

Traktowanie sekurytyzacji STS według metody SEC-SA

Według metody SEC-SA wagę ryzyka pozycji w ramach sekurytyzacji STS oblicza się zgodnie z art. 263, z zastrzeżeniem następujących modyfikacji:

dolny limit wagi ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych = 10 %;

$p = 0,5$.

Artykuł 265

Zakres i wymogi operacyjne dotyczące metody wewnętrznych oszacowań (IAA)

1. Instytucje mogą obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji bez ratingu w programach ABCP według IAA zgodnie z art. 266, jeżeli ich właściwe organy udzieliły im zezwolenia zgodnie z ust. 2. Jeżeli instytucja otrzymała zezwolenie zgodnie z art. 265 ust. 2, a konkretna pozycja w programie ABCP mieści się w zakresie zastosowania objętym takim zezwoleniem, dana instytucja stosuje metodę IAA do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem tej pozycji.
2. Właściwe organy udzielają instytucjom zezwolenia na posłużenie się IAA w ramach jasno określonego zakresu zastosowania, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) wszystkie pozycje w papierach dłużnych przedsiębiorstw wyemitowanych w ramach programu ABCP są pozycjami z ratingiem;
 - b) wewnętrzne oszacowanie jakości kredytowej danej pozycji odzwierciedla publicznie dostępne metody oszacowań stosowane przez co najmniej jedną ECAI do przyznawania ratingu pozycjom sekurytyzacyjnym lub ekspozycjom bazowym tego samego typu;

- ba) papier dłużny przedsiębiorstwa wyemitowany w ramach programu ABCP jest w głównej mierze emitowany dla inwestorów będących osobami trzecimi;
- c) proces wewnętrznego oszacowania stosowany przez instytucję jest co najmniej tak ostrożny jak publicznie dostępne oszacowania tych ECAI, które przyznały rating zewnętrzny papierów dłużnych przedsiębiorstw wyemitowanych w ramach programu ABCP, w szczególności w odniesieniu do czynników skrajnych i innych istotnych elementów ilościowych;
- d) w metodzie wewnętrznego oszacowania stosowanej przez instytucję uwzględnia się wszystkie publicznie dostępne odpowiednie metody ratingowe stosowane przez ECAI, które przyznają rating papierom dłużnym przedsiębiorstw w ramach programu ABCP; metoda ta obejmuje również klasy ratingowe odpowiadające ocenom kredytowym dokonywanym przez ECAI. Instytucja wciąga do swych rejestrów wewnętrznych oświadczenie wyjaśniające sposób spełnienia wymogów określonych w niniejszej literze i regularnie aktualizuje to oświadczenie;
- e) instytucja stosuje metodę wewnętrznych oszacowań do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem, w tym w procesie decyzyjnym, procesie informacji zarządczej i procesie alokacji kapitału wewnętrznego;
- f) wewnątrzni lub zewnątrzni audytorzy, ECAI lub działy bądź osoby realizujące zadania w zakresie wewnętrznej kontroli kredytowej lub zarządzania ryzykiem danej instytucji dokonują regularnych przeglądów procesów związanych z oszacowaniami wewnętrznymi oraz jakości wewnętrznych oszacowań jakości kredytowej ekspozycji danej instytucji w ramach programu ABCP;
- g) instytucja monitoruje zachowanie swoich wewnętrznych ratingów w czasie, aby ocenić skuteczność metody wewnętrznych oszacowań, oraz w razie potrzeby dokonuje korekt stosowanej metody, jeżeli zachowanie ekspozycji regularnie odbiega od zachowania wskazywanego przez wewnętrzne ratingi;

- h) program ABCP obejmuje standardy zawierania umów kredytowych i zarządzania zobowiązaniami w postaci wytycznych dla administratora programu dotyczących co najmniej:
- (i) kryteriów uznawania aktywów, z zastrzeżeniem lit. i);
 - (ii) rodzajów i wartości pieniężnej ekspozycji wynikających z tytułu zapewnienia instrumentów wsparcia płynności i wsparcia jakości kredytowej;
 - (iii) rozkładu strat na pozycje sekurytyzacyjne w programie ABCP;
 - (iv) prawnego i ekonomicznego rozdziału między przekazywanymi aktywami a podmiotem je sprzedającym;
- (i) kryteria uznawania aktywów w programie ABCP przewidują co najmniej:
- (i) wykluczenie zakupu aktywów znacznie przeterminowanych lub takich, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;
 - (ii) ograniczenie nadmiernej koncentracji w stosunku do tego samego dłużnika lub obszaru geograficznego;
 - (iii) ograniczenie okresu zapadalności nabywanych aktywów;
- j) przeprowadzana jest analiza ryzyka kredytowego i profilu działalności sprzedawcy aktywów, obejmująca co najmniej ocenę:
- (i) dotychczasowych oraz oczekiwanych w przyszłości wyników działalności finansowej sprzedawcy;
 - (ii) jego aktualnej pozycji na rynku i oczekiwanej przyszłej konkurencyjności;
 - (iii) jego dźwigni finansowej, przepływu środków pieniężnych, wskaźnika pokrycia odsetek zyskiem i ratingu długu;
 - (iv) jego standardów zawierania umów kredytowych, zdolności obsługi aktywów oraz procedur ściągania należności;

- k) program ABCP obejmuje zasady i procedury ściągania należności, które uwzględniają potencjał operacyjny oraz jakość kredytową jednostki obsługującej oraz zawiera elementy ograniczające ryzyko związane z wynikami sprzedawcy i jednostki obsługującej. Do celów niniejszej litery ryzyko związane z wynikami można ograniczać za pomocą różnych mechanizmów uruchamiających opartych na bieżącej jakości kredytowej sprzedawcy lub jednostki obsługującej, aby zapobiegać przemieszaniu funduszy w przypadku niewykonania zobowiązania przez sprzedawcę lub jednostkę obsługującą;
- l) zagregowane oszacowanie straty z tytułu pakietu aktywów, którego zakup jest możliwy w ramach programu ABCP, uwzględnia wszystkie źródła potencjalnego ryzyka, takie jak ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia;
- m) w przypadku gdy wsparcie jakości kredytowej dostarczane przez sprzedawcę jest mierzone jedynie w oparciu o straty kredytowe, a ryzyko rozmycia jest istotne dla określonego pakietu aktywów, program ABCP obejmuje oddzielną rezerwę w związku z ryzykiem rozmycia;
- n) wymagany poziom wsparcia w ramach programu ABCP oblicza się, uwzględniając dane historyczne z kilku minionych lat, w tym dane dotyczące strat, zaległości kredytowych, przypadków rozmycia oraz wskaźnika obrotu w przypadku wiarygodności;
- o) program ABCP zawiera narzędzia strukturalne, które przy zakupie ekspozycji służą ograniczeniu potencjalnego pogorszenia jakości kredytowej portfela bazowego. Do takich narzędzi mogą się zaliczać automatyczne mechanizmy wygasające specyficzne dla danej puli ekspozycji;
- p) instytucja ocenia charakterystyczne cechy pakietu aktywów bazowych, takie jak jego średnia ważona punktowa ocena kredytowa, i identyfikuje wszelkie przypadki koncentracji w stosunku do tego samego dłużnika lub regionu geograficznego oraz określa granulację pakietu aktywów.

3. W przypadku gdy działy lub osoby realizujące w danej instytucji zadania w zakresie audytu wewnętrznego, kontroli kredytowej lub zarządzania ryzykiem przeprowadzają przegląd, o którym mowa w ust. 2 lit. f), te działy lub osoby są niezależne od działów lub osób, które wewnątrz instytucji zajmują się kontaktami biznesowymi i obsługą klientów w ramach programu ABCP.

4. Instytucje, które otrzymały zezwolenie na posłużenie się metodą IAA, nie mogą powrócić do stosowania innych metod w odniesieniu do pozycji, które objęte są zakresem zastosowania metody IAA, chyba że spełnione są wszystkie następujące warunki:
- a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ zasadność takiego działania;
 - b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

Artykuł 266

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IAA

1. Według metody IAA instytucja, na podstawie swojego wewnętrznego oszacowania, przypisuje pozycję bez ratingu w programie ABCP do jednej z klas ratingowych określonych w art. 265 ust. 2 lit. d). Pozycji przypisuje się rating wynikowy, który jest taki sam jak oceny kredytowej odpowiadającej tej klasie ratingowej, jak określono w art. 265 ust. 2 lit. d).
2. Rating wynikowy uzyskany zgodnie z ust. 1 jest co najmniej na poziomie klasy inwestycyjnej lub wyższym w chwili przypisania go po raz pierwszy i uważa się go za uznaną ocenę kredytową wydaną przez ECAI do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 261 lub 262, stosownie do przypadku.

PODSEKCJA 4

GÓRNE LIMITY DOTYCZĄCE POZYCJI SEKURTYZACYJNYCH

Artykuł 267

Maksymalna waga ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych: metoda pełnego przeglądu

1. Instytucja, która zawsze zna skład ekspozycji bazowych, może przypisać uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej maksymalną wagę ryzyka równą średniej wadze ryzyka ważonej ekspozycją, która miałaby zastosowanie do ekspozycji bazowych, gdyby nie zostały one objęte sekurytyzacją.
2. W przypadku pul ekspozycji bazowych, jeżeli instytucja stosuje wyłącznie metodę standardową lub metodę IRB, maksymalna waga ryzyka uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej jest równa średniej wadze ryzyka ważonej ekspozycją, która miałaby zastosowanie do ekspozycji bazowych zgodnie z, odpowiednio, rozdziałem 2 lub 3, tak jakby nie zostały one objęte sekurytyzacją.

W przypadku pul mieszanych maksymalną wagę ryzyka oblicza się w następujący sposób:

- a) jeżeli instytucja stosuje metodę SEC-IRBA, części puli bazowej objętym metodą standardową i części puli bazowej objętym metodą IRB przypisuje się, odpowiednio, wagę ryzyka odpowiadającą każdej z nich według metody standardowej i metody IRB;
 - b) jeżeli instytucja stosuje metodę SEC-SA lub SEC-ERBA, maksymalna waga ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych jest równa średniej ważonej wadze ryzyka ekspozycji bazowych według metody standardowej.
3. Do celów niniejszego artykułu waga ryzyka, która miałaby zastosowanie według metody IRB zgodnie z rozdziałem 3, obejmuje stosunek:
 - a) oczekiwanych strat pomnożonych przez 12,5, do
 - b) wartości ekspozycji z tytułu ekspozycji bazowych.

4. W przypadku gdy w wyniku obliczenia maksymalnej wagi ryzyka zgodnie z ust. 1 uzyskuje się wagę ryzyka niższą niż dolne graniczne wagi ryzyka określone w art. 259–264, stosownie do przypadku, stosuje się tę pierwszą wartość.

Artykuł 268

Maksymalne wymogi kapitałowe

1. Instytucja inicjująca, instytucja sponsorująca lub inna instytucja stosujące metodę SEC-IRBA, bądź instytucja inicjująca lub instytucja sponsorująca stosujące metodę SEC-ERBA lub SEC-SA, mogą stosować w odniesieniu do posiadanej przez siebie pozycji sekurytyzacyjnej maksymalne wymogi kapitałowe równe wymogom kapitałowym, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 2 lub 3 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, gdyby nie zostały one objęte sekurytyzacją. Do celów niniejszego artykułu wymóg kapitałowy według metody IRB obejmuje kwotę oczekiwanych strat związanych z tymi ekspozycjami obliczoną zgodnie z rozdziałem 3 oraz kwotę nieoczekiwanych strat pomnożoną przez współczynnik wynoszący 1,06.
2. W przypadku pul mieszanych maksymalny wymóg kapitałowy określa się, obliczając zgodnie z ust. 1 średnią wymogów kapitałowych ważoną ekspozycją dla części ekspozycji bazowych objętych metodą IRB i metodą standardową.

3. Maksymalnym wymogiem kapitałowym jest wynik mnożenia kwoty obliczonej zgodnie z ust. 1 lub 2 przez największą część udziału, jaki instytucja posiada w odnośnej transzy (V), wyrażoną jako wielkość procentowa i obliczoną w następujący sposób:
- a) w przypadku instytucji, która posiada jedną lub więcej pozycji sekurytyzacyjnych w jednej transzy, współczynnik V jest równy stosunkowi kwoty nominalnej pozycji sekurytyzacyjnych, które instytucja posiada w tejże transzy, do kwoty nominalnej transzy;
 - b) w przypadku instytucji, która posiada pozycje sekurytyzacyjne w różnych transzach, współczynnik V jest równy maksymalnej części udziału w poszczególnych transzach. W tym celu procentową część udziału w każdej z poszczególnych transz oblicza się w sposób określony w lit. a).
4. Przy obliczaniu maksymalnego wymogu kapitałowego dla pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z niniejszym artykułem całą kwotę wszelkich zysków ze sprzedaży i wspierających jakość kredytową wydzielonych należności odsetkowych wynikających z transakcji sekurytyzacyjnej odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

PODSEKCJA 5
PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 269
Resekurytyzacje

1. W odniesieniu do pozycji objętej resekurytyzacją instytucje stosują metodę SEC-SA zgodnie z art. 263, z następującymi zmianami:
 - a) $W = 0$ dla każdej ekspozycji wobec transzy sekurytyzacji w obrębie puli bazowej ekspozycji;
 - b) $p = 1,5$;
 - c) uzyskana waga ryzyka ograniczona jest dolną granicą wagi ryzyka wynoszącą 100 %.
2. K_{SA} dla sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych oblicza się zgodnie z podsekcją 2.
3. Maksymalnych wymogów kapitałowych określonych w podsekcji 4 nie stosuje się do pozycji resekurytyzacyjnych.
4. W przypadku gdy pula ekspozycji bazowych składa się z transz sekurytyzacji w połączeniu z innymi rodzajami aktywów, parametr K_A określa się jako średnią, ważoną ekspozycją nominalną, parametrów K_A obliczonych indywidualnie dla każdego podzestawu ekspozycji.

Artykuł 270

Pozycje uprzywilejowane w sekurytyzacjach w sektorze MŚP

Instytucja inicjująca może obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do danej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z art. 260, 262 lub 264, stosownie do przypadku, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) sekurytyzacja spełnia wymogi sekurytyzacji STS określone w rozdziale 3 sekcja 1 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji], **stosownie do sytuacji**, inne niż w art. 8 ust. 1;
- b) pozycja kwalifikuje się jako uprzywilejowana pozycja sekurytyzacyjna;
- c) sekurytyzacja jest zabezpieczona pulą ekspozycji wobec przedsiębiorstw, pod warunkiem że co najmniej 80 % spośród tych przedsiębiorstw, w kategoriach równowagi portfela, kwalifikuje się jako MŚP według definicji w art. 501 w chwili emisji sekurytyzacji lub, w przypadku sekurytyzacji odnawialnych, w chwili dodania ekspozycji do sekurytyzacji;
- d) ryzyko kredytowe związane z pozycjami niezatrzzymanymi przez instytucję inicjującą jest przenoszone poprzez gwarancję lub kontrgwarancję spełniającą wymogi dotyczące ochrony kredytowej nierzeczywistej określone w rozdziale 4 dla metody standardowej w odniesieniu do ryzyka kredytowego;
- e) gwarantem lub kontrgwarantem, stosownie do przypadku, jest rząd centralny lub bank centralny państwa członkowskiego, wielostronny bank rozwoju, organizacja międzynarodowa lub podmiot finansowania preferencyjnego, pod warunkiem że ekspozycje wobec gwaranta lub kontrgwaranta kwalifikują się do wagi ryzyka wynoszącej 0 % zgodnie z częścią trzecią rozdział 2.

Artykuł 270a

Dodatkowa waga ryzyka

1. W przypadku niespełnienia przez instytucję, w wyniku jej zaniedbania lub zaniechania, wymogów określonych w rozdziale 2 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji] w jakimkolwiek istotnym zakresie, właściwe organy nakładają proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości co najmniej 250 % wagi ryzyka (maksymalnie do wysokości 1 250 %), którą stosuje się do odpowiednich pozycji sekurytyzacyjnych w sposób określony, odpowiednio, w art. 247 ust. 6 lub art. 337 ust. 3. Dodatkowa waga ryzyka wzrasta stopniowo wraz z każdym kolejnym naruszeniem przepisów dotyczących należytej staranności. Właściwe organy uwzględniają zwolnienia dotyczące niektórych sekurytyzacji przewidziane w art. 4 ust. 4 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji], zmniejszając wagę ryzyka, którą w przeciwnym przypadku nałożyłyby zgodnie z niniejszym artykułem w odniesieniu do sekurytyzacji, do której ma zastosowanie art. 4 ust. 4 [rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji].
2. EUNB może opracować projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ułatwienia osiągnięcia zbieżności praktyk nadzorczych w odniesieniu do wykonania ust. 1 niniejszego artykułu, w tym środków stosowanych w przypadku naruszenia obowiązków dotyczących należytej staranności i zarządzania ryzykiem.
3. Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

SEKCJA 4
ZEWNĘTRZNE OCENY KREDYTOWE

Artykuł 270b

Stosowanie ocen kredytowych ECAI

Instytucje mogą jedynie wtedy korzystać z ocen kredytowych w celu określenia wagi ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z niniejszym rozdziałem, gdy ocena kredytowa została wydana lub zatwierdzona przez ECAI zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.

Artykuł 270c

Wymogi, jakie muszą spełniać oceny kredytowe ECAI

Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z sekcją 3 instytucje stosują ocenę kredytową zapewnioną przez ECAI wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) nie istnieje jakiegokolwiek niedopasowanie między rodzajami płatności ujętymi w ocenie kredytowej a rodzajami płatności, do których instytucja jest upoważniona na mocy umowy stanowiącej podstawę rozpatrywanej pozycji sekurytyzacyjnej;
- b) ECAI publikuje oceny kredytowe oraz informacje o analizie strat i przepływów pieniężnych, wrażliwości ratingów na zmiany w podstawowych założeniach ratingowych, w tym na zachowanie ekspozycji bazowych, jak również o procedurach, metodach, założeniach i kluczowych elementach stanowiących podstawę ocen kredytowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009. Do celów niniejszej litery informacje uznaje się za publicznie dostępne, jeżeli zostały opublikowane w dostępnym formacie. Za publicznie dostępne nie uznaje się informacji udostępnionych jedynie ograniczonej liczbie podmiotów;
- c) oceny kredytowe uwzględnia się w macierzy przejścia danej ECAI;

- d) oceny kredytowe nie opierają się, w całości ani w części, na wsparciu nierzeczywistym udzielonym przez samą instytucję. Jeżeli dana pozycja opiera się, w całości lub w części, na wsparciu nierzeczywistym, instytucja rozpatruje tę pozycję w taki sposób, jakby nie posiadała ona ratingu do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do tej pozycji zgodnie z sekcją 3;
- e) ECAI zobowiązała się do publikowania wyjaśnień, w jaki sposób dochody z tytułu ekspozycji bazowych wpływają na daną ocenę kredytową.

Artykuł 270d

Stosowanie ocen kredytowych

1. Instytucja może wyznaczyć jedną lub więcej ECAI, których oceny kredytowe stosuje się przy obliczaniu jej kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na mocy niniejszego rozdziału („wyznaczona ECAI”).
2. Instytucja stosuje oceny kredytowe swoich pozycji sekurytyzacyjnych w sposób konsekwentny, a nie wybiórczy, i w tym celu spełnia następujące wymogi:
 - a) instytucja nie stosuje ocen kredytowych danej ECAI do swoich pozycji w niektórych transzach oraz ocen kredytowych innej ECAI do swoich pozycji w innych transzach w ramach tej samej sekurytyzacji, które mogą posiadać rating nadany przez pierwszą ECAI lub takiego ratingu nie posiadać;
 - b) jeżeli w odniesieniu do danej pozycji istnieją dwie oceny kredytowe wydane przez wyznaczone ECAI, instytucja stosuje mniej korzystną ocenę kredytową;
 - c) jeżeli w odniesieniu do danej pozycji istnieją trzy lub więcej niż trzy oceny kredytowe wydane przez wyznaczone ECAI, stosuje się dwie najbardziej korzystne oceny kredytowe. Jeżeli dwie najbardziej korzystne oceny są różne, stosuje się mniej korzystną z nich;
 - d) instytucja nie zabiega aktywnie o wycofanie mniej korzystnych ratingów.

3. W przypadku gdy sekurytyzacyjne ekspozycje bazowe korzystają z pełnej lub częściowej uznanej ochrony kredytowej zgodnie z rozdziałem 4, a skutki takiej ochrony znajdują odzwierciedlenie w ocenie kredytowej pozycji sekurytyzacyjnej wydanej przez wyznaczoną ECAI, instytucja stosuje wagę ryzyka powiązaną z tą oceną kredytową. Jeżeli ochrona kredytowa, o której mowa w niniejszym ustępie, nie jest uznana na mocy rozdziału 4, nie uznaje się oceny kredytowej, a pozycję sekurytyzacyjną traktuje się jako pozycję bez ratingu.
4. W przypadku gdy pozycja sekurytyzacyjna korzysta z uznanej ochrony kredytowej zgodnie z rozdziałem 4, a skutki takiej ochrony znajdują odzwierciedlenie w ocenie kredytowej tej pozycji wydanej przez wyznaczoną ECAI, instytucja traktuje pozycję sekurytyzacyjną, tak jakby była pozycją bez ratingu, i oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 4.

Artykuł 270e

Przyporządkowywanie sekurytyzacji

EUNB może opracować projekty wykonawczych standardów technicznych w celu przyporządkowania w obiektywny i spójny sposób stopni jakości kredytowej określonych w niniejszym rozdziale odpowiadających odnośnym ocenom kredytowym zapewnionym przez wszystkie ECAI. Do celów niniejszego artykułu EUNB w szczególności:

- a) różnicuje względne stopnie ryzyka wyrażone w każdej ocenie;
- b) bierze pod uwagę czynniki ilościowe, takie jak współczynnik niewykonania zobowiązań lub wskaźniki strat, oraz historyczne wyniki ocen kredytowych każdej ECAI w ramach różnych klas aktywów;
- c) bierze pod uwagę czynniki jakościowe, takie jak zakres transakcji ocenionych przez ECAI, stosowaną przez nią metodę i znaczenie jej ocen kredytowych, w szczególności czy oceny te uwzględniają oczekiwaną stratę lub pierwszą stratę w EUR oraz terminową spłatę odsetek lub ostateczną spłatę odsetek;

- d) stara się zapewnić, aby pozycje sekurytyzacyjne, którym przypisuje się taką samą wagę ryzyka na podstawie ocen kredytowych ECAI, podlegały równoważnym stopniom ryzyka kredytowego.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

- (8) art. 337 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 337

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów sekurytyzacyjnych

1. W przypadku tych instrumentów w portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne, instytucja stosuje wobec pozycji netto obliczonych zgodnie z art. 327 ust. 1 wagę wynoszącą 8 % wagi ryzyka, którą instytucja stosowałaby wobec pozycji w swoim portfelu niehandlowym zgodnie z częścią trzecią tytułu II rozdział 5 sekcja 3.
2. Określając wagi ryzyka do celów ust. 1, oszacowań wartości PD oraz LGD można dokonywać w oparciu o dane szacunkowe pochodzące z metody IRC instytucji, której udzielono zezwolenia na wykorzystanie modelu wewnętrznego do określenia ryzyka szczególnego instrumentów dłużnych. Z tej drugiej możliwości można korzystać wyłącznie pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, którego udziela się, jeśli wspomniane dane szacunkowe spełniają wymogi ilościowe dla metody IRB zgodnie z przepisami tytułu II rozdział 3.

Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje wytyczne określające zastosowanie oszacowań wartości PD oraz LGD stanowiących parametry wejściowe, jeśli oszacowania te oparte są na metodzie IRC.

3. W przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które podlegają dodatkowej wadze ryzyka zgodnie z art. 247 ust. 6, stosuje się 8 % całkowitej wagi ryzyka.
4. Instytucja sumuje swoje pozycje ważone wynikające z zastosowania ust. 1, 2 i 3, niezależnie od tego, czy są to pozycje długie czy krótkie, aby wyliczyć swój wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, z wyjątkiem pozycji sekurytyzacyjnych podlegających przepisom art. 338 ust. 4.
5. W przypadku gdy instytucja inicjująca sekurytyzację tradycyjną nie spełnia warunków przeniesienia istotnej części ryzyka określonych w art. 244, instytucja inicjująca uwzględnia sekurytyzacyjne ekspozycje bazowe przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych, tak jakby te ekspozycje nie zostały objęte sekurytyzacją.

W przypadku gdy instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną nie spełnia warunków przeniesienia istotnej części ryzyka określonych w art. 245, instytucja inicjująca uwzględnia sekurytyzacyjne ekspozycje bazowe przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych, tak jakby te ekspozycje nie zostały objęte sekurytyzacją, i pomija skutki sekurytyzacji syntetycznej do celów ochrony kredytowej.”;

- (9) skreśla się część piątą;
- (10) *skreślono*
- (11) w art. 457 lit. c) otrzymuje brzmienie:
„c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu sekurytyzacji określonych w art. 242–270a;”;
- (12) dodaje się następujący art. 519a:

„Artykuł 519a

Sprawozdanie

Nie później niż 2 lata od [wstawić datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania przepisów części trzeciej tytuł II rozdział 5 w świetle rozwoju sytuacji na rynkach sekurytyzacyjnych, **w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym**. W sprawozdaniu tym ocenia się w szczególności wpływ hierarchii metod i **funkcjonowanie obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnych**, określonych w art. 254 na działalność emisyjną i inwestycyjną instytucji na rynkach sekurytyzacyjnych w Unii oraz skutki dla stabilności finansowej Unii i państw członkowskich. W sprawozdaniu uwzględnia się również zmiany regulacyjne na forach międzynarodowych, **w szczególności zmiany dotyczące międzynarodowych standardów w sprawie sekurytyzacji**.”.

Artykuł 2

Przepisy przejściowe dotyczące nierozliczonych pozycji sekurytyzacyjnych

W odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych nierozliczonych na dzień określony w art. 3 ust. 2 instytucje mogą nadal stosować przepisy części trzeciej tytuł II rozdział 5 i art. 337 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 do dnia 31 grudnia 2019 r. w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu przypadającym przed datą określoną w art. 3 ust. 2, pod warunkiem że dana instytucja:

- a) powiadomi właściwy organ o swoim zamiarze stosowania niniejszego artykułu najpóźniej do dnia [data ustalona];
- b) stosuje niniejszy artykuł do wszystkich nierozliczonych pozycji sekurytyzacyjnych, które instytucja posiada w dniu określonym w art. 3 ust. 2.

Artykuł 3

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [data wejścia w życie].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący
